

Μάχοντας τον

ΤΑΡ

II Μάχοντας τον ΤΑΡ Ι

Εισαγωγή

Ο Διαδριατικός Αγωγός φυσικού αερίου (ΤΑΡ) κατασκευάζεται για να μεταφέρει φυσικό αέριο από την Κασπία Θάλασσα στην Ευρώπη. Στην Ελλάδα ο αγωγός θα ξεκινάει από τους Κήπους, χωριό που βρίσκεται στα σύνορα με την Τουρκία (όπου θα συνδέεται με τον Αγωγό φυσικού αερίου Ανατολίας), από εκεί θα διασχίζει τη βόρεια Ελλάδα για 550 χιλιόμετρα ως την Αλβανία απ' όπου θα διασχίζει την Αδριατική θάλασσα για να φτάσει και πάλι στην ηπειρωτική χώρα, στο Salento της Ιταλίας. Κατά μήκος της διαδρομής του ελληνικού τμήματος του αγωγού θα κατασκευαστούν 22 βαλβιδοστάσια (σημεία από τα οποία ο αγωγός θα μπορεί να κλείνει, π.χ. για ασφάλεια ή για λόγους συντήρησης), ένας σταθμός συμπίεσης στους Κήπους και ένας σταθμός συμπίεσης στις Σέρρες (όπου η πίεση αυξάνεται για να βελτιστοποιηθεί η μεταφορά). Το έργο ξεκίνησε να σχεδιάζεται το 2003 και το 2015 ξεκίνησαν οι εργασίες στην Αλβανία. Εν τω μεταξύ, έχουν ξεκινήσει και οι εργασίες στην Ιταλία και στην Ελλάδα.

Τα κείμενα που δημοσιεύονται εδώ γράφτηκαν στην Ιταλία, όπου διεξάγεται αγώνας ενάντια στο το σχέδιο αυτό της εξουσίας. Τα κείμενα μιλάνε για τα χαρακτηριστικά αυτού του σχεδίου και τους άμεσα υπεύθυνους, για την οικολογική καταστροφή και τη στρατιωτικοποίηση των περιοχών, αλλά και για τη συμβολική αξία αυτού του έργου για την οικονομία, το κράτος και την καταπίεση γενικότερα. Τα κείμενα επικεντρώνονται σε αυτό το συγκεκριμένο κομμάτι του συστήματος, πάντα έχοντας το νου στην ευρύτερη πραγματικότητα, το σύνολο της κυριαρχίας. Αυτά τα κείμενα δεν στοχεύουν παρά στην ενθάρρυνση όλων, οπουδήποτε ή με οποιουσδήποτε και αν βρίσκονται, να σαμποτάρουν και να επιτεθούν σε αυτό το έργο, σε αυτούς που θα επωφεληθούν από αυτό και στο υπάρχον το οποίο θα εξυπηρετήσει.

Εν τέλει, ή καλύτερα καταρχάς, τα κείμενα που ακολουθούν προτείνουν σε όποιον θέλει να αγωνιστεί ενάντια στον αγωγό μία μέθοδο,

έναν τρόπο να αγωνιστεί. Δίνουν έμφαση στη δυνατότητα και τη σημασία να παλεύει κανείς με αυτόνομο, αντί-θεσμικό και άμεσο τρόπο, σαμποτάροντας και καταστρέφοντας ό,τι μας καταστρέφει. Πώς να παλέψουμε ενάντια στον κόσμο των πολιτικών, με πολιτική; Πώς να παλέψουμε ενάντια στον κόσμο της εξουσίας, όταν δημιουργούμε εμείς οι ίδιοι ηγέτες και αρχηγούς; Πώς να παλέψουμε ενάντια σε αυτόν τον κόσμο που μας αρνείται οποιαδήποτε πραγματική αυτονομία, όταν εμείς οι ίδιοι αναθέτουμε κομμάτια του αγώνα μας σε μέσα μαζικής ενημέρωσης ή την κοινή γνώμη; Δεν μπορούμε. Θα κοροϊδευόμαστε. Στον τρόπο με τον οποίο πάμε σε αντιπαράθεση με αυτό τον κόσμο, κουβαλάμε ιδέες ενός νέου και τελείως διαφορετικού κόσμου. Και αυτές οι ιδέες ζωντανεύουν εδώ και τώρα, στην εξέγερση μας ενάντια στην κυριαρχία.

Αθήνα 2018

■ Ορισμένες επισημάνσεις σχετικά με τον ΤΑΡ Ι

Περίληπτικά

Ο αγωγός φυσικού αερίου ή μεθανίου ΤΑΡ (Trans Adriatic Pipeline) θα πρέπει να καλύψει μια διαδρομή περίπου 900 χιλιομέτρων, ξεκινώντας από την Κασπία Θάλασσα για να καταλήξει στο Σαλέντο (Απουλία της Ιταλίας), στην παράλια περιοχή Σαν Φόκα του Λέτσε, μεταφέροντας φυσικό αέριο. Στα τέλη του Ιουνίου 2013 το κονσόρτσιουμ του Σαχ Ντενίζ στο Αζερμπαϊτζάν αποτελούμενο, μεταξύ των άλλων, από τη British Petroleum, τη Total και τη Statoil, επέλεξε τον ΤΑΡ, προτιμώντας τον από τον αγωγό Nabucco, ο οποίος θα έπρεπε να διασχίσει τη Ρουμανία, τη Βουλγαρία, την Ουγγαρία, και την Αυστρία. Το σχέδιο του ΤΑΡ, μια πολυεθνική αποτελούμενη από την Αχρo (Ελβετική), την Ε.οη (Γερμανική), τη Statoil (Νορβηγική), έχει θεωρηθεί σαν στρατηγικού χαρακτήρα από πλευράς της ιταλικής κυβέρνησης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης και θα εξυπηρετήσει την ευρωπαϊκή αγορά φυσικού αερίου.

Ορισμένα ερωτήματα

Η αντιπαράθεση στον ΤΑΡ, ή σε οποιαδήποτε άλλη τοξικότητα, έτσι όπως γίνεται σε ένα αγώνα ενάντια σε μια φυλακή, αποτελεί το κλασικό « μερικό αγώνα», μερικό, για να είμαστε σαφείς, όχι με την αρνητική έννοια, αλλά με την έννοια του καθορισμού μιας ιδιαίτερης άποψης. Να διαθέτουμε όμως ένα διευρυμένο ορίζοντα, μέσα σε όλα τα πράγματα που κάνουμε και στους αγώνες που πραγματοποιούμε, να προσπαθούμε να εντοπίσουμε τη δύναμη και την εξουσία, οποιασδήποτε μορφής και να επιχειρούμε να αντιπαρατεθούμε σε αυτές είναι η προσδοκία που έχουμε σα στόχο. Η προοπτική θα έπρεπε να βρίσκεται στη βάση της δράσης μας, μια σκέψη που μας συνοδεύει

ασταμάτητα, πέρα του γεγονότος ότι είναι ένας συγκεκριμένος τρόπος της προσέγγισης μας στους κοινωνικούς αγώνες. Όταν εναντιωνόμαστε στο πόλεμο, στις τοξικότητες, σε μια φυλακή, στη καταστολή, στην εκμετάλλευση, στην εξουσία, στην ηθική, θα πρέπει να έχουμε πάντα μέσα στο μυαλό μας όλες αυτές τις πλευρές και να προσπαθούμε να διαμορφώσουμε μια σφαιρική άποψη.

Για να κάνουμε ένα παράδειγμα: όταν εναντιωνόμαστε σε ένα εργοστάσιο ατομικής ενέργειας, εναντιωνόμαστε στο κίνδυνο που αυτό αντιπροσωπεύει, στην αναπότρεπτη καταστροφή της φύσης, αλλά αυτό που επίσης έχουμε μέσα στη σκέψη μας είναι και η συγκεκριμένη χρήση της ατομικής ενέργειας, η χρησιμοποίησή της ώστε να συνεχιστεί η αναπαραγωγή ενός οικονομικού-βιομηχανικού συστήματος εκμετάλλευσης, ή η διαιώνιση ενός υπερ-τεχνολογικού και υπερ-ελεγχόμενου τρόπου ζωής των πόλεων στα μέτρα του εμπορεύματος και όχι ίσως στα ανθρώπινα μέτρα. Αυτό ακριβώς το παράδειγμα, που μπορεί να ισχύει για πολλές άλλες περιπτώσεις, βάζει ένα πρόβλημα. Είναι δυνατό να εμπλακούμε μέσα σε ένα κοινωνικό αγώνα, κάνοντας διαχωρισμούς σε τομείς, χωρισμούς και διαφοροποιήσεις;

Η ίδια η ύπαρξη του αγωγού TAP έβαλε στο τραπέζι διάφορα ζητήματα: από τη καταστροφή του περιβάλλοντος, το πόλεμο, τη καταλήστευση των φυσικών πόρων, το καπιταλιστικό νεοαποικισμό κ.λ.π. που παρατηρώντας τα καλύτερα είναι όλα τους ζητήματα στενά συνδεδεμένα. Όμως αυτό το πράγμα το οποίο ίσως δεν έγινε ακόμη, είναι η προσπάθεια της διασύνδεσης όλων των προαναφερόμενων ζητημάτων από την άποψη της προοπτικής. Η εναντίωση μας στον TAP είναι μια μερική εναντίωση μιας πιο διευρυμένης που είναι αυτή ενάντια στο κράτος και την οικονομία: με μια λέξη, η εναντίωση στην αποκαλούμενη κυριαρχία, η οποία είναι αυτή που ρυθμίζει τις δικές μας ζωές καθώς και αυτές δισεκατομμυρίων άλλων ατόμων και εξαιτίας της οποίας βρισκόμαστε σε μια κατάσταση γενικευμένης κοινωνικής ανασφάλειας, εκμετάλλευσης, ελέγχου, καταστολής, κ.λ.π.

Βέβαια δεν έχουμε την αξίωση ώστε όλοι αυτοί με τους οποίους δημιουργούμε σχέσεις κατά τη διάρκεια ενός κοινωνικού αγώνα, είτε πρόκειται για συντρόφους ή για οποιουσδήποτε άλλους ανθρώπους, για να μην παρεξηγούμε, να έχουν την ίδια θέση με τη δική μας, όμως

η προσπάθεια μας σίγουρα κατευθύνεται προς τα εκεί, διότι όταν γίνεται λόγος ή ενέργειες ενάντια στην εκμετάλλευση, απέναντι στη φύση ή στους ανθρώπους, δεν γίνεται για χάρη των ρητορικών ασκήσεων, αλλά διότι αυτό το οποίο έχουμε σα στόχο είναι η ύπαρξη οριζόντιων σχέσεων μεταξύ των ατόμων και το τέλος, ακριβώς, της εκμετάλλευσης.

Ορισμένες επισημάνσεις αναφορικά με τη μέθοδο

Έχοντας κάνει αυτή τη προκαταρκτική εξήγηση, ίσως αυτονόητη, αλλά σε κάθε περίπτωση χρήσιμη ώστε να προσπαθήσουμε να μιλήσουμε ξεκάθαρα, φτάνουμε στο τρόπο δράσης αναφορικά με τον οποίο δεν βάζουμε *a priori* φραγμούς στην συναναστροφή μας με τον οποιοδήποτε, με την προϋπόθεση όμως αυτό το πράγμα να υλοποιείται με οριζόντιο και αυτοοργανωμένο τρόπο.

Η θεσμική λογική, κομματικού και εξουσιοδοτικού χαρακτήρα αποτελούν μέρος του προβλήματος, κατά συνέπεια είναι μέρος της εναντίωσής μας. Επίσης και εδώ στο Σαλέντο δημιουργήθηκαν γρήγορα επιτροπές ενάντια στον αγωγό TAP, με την κυριότερη αιτία εναντίωσης το γεγονός ότι το τεχνικό αυτό έργο θα κατέστρεφε τη τουριστική φήμη της συγκεκριμένης γεωγραφικής περιοχής. Αμέσως τοποθέτησαν στο πεδίο τους συνηθισμένους τρόπους αντιπαράθεσης θεσμικού χαρακτήρα: ανάθεση στο κοινοβουλευτικό αντιπρόσωπο υπηρεσίας, συλλογή υπογραφών, συμμετοχή σε τραπέζια συζητήσεων μαζί με εκπροσώπους του TAP, δηλαδή με την πολυεθνική που θα υλοποιήσει το έργο, διαδηλώσεις αυτοπροβολής, με την έννοια ότι συχνά αυτές περιλαμβάνουν μονάχα το πανό με το όνομα της οργάνωσής τους, συνεντεύξεις σε τηλεοράσεις και διάφορα ραδιοφωνικά κανάλια, συνεισφέροντας έτσι περισσότερο στη θεαματοποίηση της αντιπαράθεσης παρά στην ίδια τη πραγματική αντιπαράθεση! Αυτό έγινε σε τέτοιο βαθμό που στο τέλος επίσης και τα τηλεοπτικά κανάλια και οι εφημερίδες είναι μέρος του προβλήματος. Όπως είναι φυσικό, ο καθένας είναι ελεύθερος να κάνει τις επιλογές του και να δράσει κατά συνέπεια. Το πιο σημαντικό πράγμα είναι ότι όλα τα προαναφερόμενα δεν αντιστοιχούν με το δικό μας αγωνιστικό τρόπο και δεδομένου ότι η ενα-

ντίωση στον ΤΑΡ ενδιαφέρει επίσης και εμάς εμπλέκοντας μας άμεσα, όχι μονάχα για το λόγο ότι βρίσκεται εντός των ορίων της επικράτειας μέσα στην οποία κατοικούμε, η αναζήτησή μας κατευθύνεται προς ένα διαφορετικό τρόπο κοινωνικής παρέμβασης.

Το λάθος που γίνεται, κατά την άποψή μας, είναι αυτό να νομίζουμε ότι άπαξ δημιουργηθούν επιτροπές, μέσα εκεί μπορούν να εξευρεθούν σε κάθε περίπτωση συνένοχοι για να αγωνιστούμε μαζί ! Αυτό θα μπορούσε επίσης και να συμβεί, αλλά να το θεωρούμε σαν ένα αυτόματο γεγονός, ένα δεδομένο γεγονός, είναι λάθος που κάνει να σπαταλήσουμε μεταξύ άλλων, χρόνο και ενέργεια. Ο αγώνας ενάντια στο ΤΑΥ στη Βαλσούσα (Βόρεια Ιταλία), σχετικά με τον οποίο όλοι κάνουν αναφορές, ίσως να συνετέλεσε στη δημιουργία αυτής της ασάφειας, σαν δηλαδή ο αγώνας, ο σημαντικός αγώνας, που πραγματοποιείται εκεί εδώ και μερικές δεκαετίες να είναι δυνατό να αναπαραχθεί παντού ή να ήταν το μοναδικό εφαρμόσιμο μοντέλο. Συχνά οι επιτροπές έχουν μια δομή και ένα τρόπο πολύ πολιτικό, που απέχει ελάχιστα από τον επίσημο θεσμικό τρόπο και που παρόλα αυτά δεν καταφέρνουμε να διακρίνουμε διότι έχουμε θαμπωθεί από μια ψευδαισθήση δράσης που προέρχεται από τα κάτω.

Να τοποθετήσουμε άμεσα επάνω στο τραπέζι το δικό μας τρόπο κοινωνικής παρέμβασης, χωρίς αναθέσεις και εξουσιοδοτήσεις, χωρίς τη πολιτική νοοτροπία και διαμέσου της κριτικής μας ενάντια στο εμπόρευμα και στο παρόντα τρόπο κοινωνικής ύπαρξης ! Να αναζητήσουμε άμεσα συνενόχους ή συνομιλητές ξεκινώντας από εμάς τους ίδιους: αυτά είναι ακριβώς όσα αισθανόμαστε για να βάλουμε επάνω στο πεδίο ώστε να επιχειρήσουμε από την αρχή να στοχεύσουμε ψηλά και να αγωνιστούμε ενάντια σε ένα τοξικό σύστημα, ενάντια σε ένα αγωγό αυτού του είδους, ενάντια σε αυτό το θανατηφόρο τρόπο ύπαρξης.

Εδώ όμως μπαίνει ένα άλλο ερώτημα: Στη περίπτωση που δεν θα βρίσκαμε κανένα με τον οποίο να μπορούμε να αγωνιστούμε, τι να κάνουμε; Η απάντηση εξαρτάται από τη συζήτηση, από τη θέληση και από την οργή που συσσωρεύουμε στο πεδίο της μάχης.

Αν ξεκινήσουμε από την ιδέα που εκφράστηκε από πλευράς ενός συντρόφου, ότι εν δυνάμει ο καθένας από εμάς μπορεί να αλλάξει τα

πράγματα, τότε αυτό το οποίο πρέπει να προστεθεί είναι ορισμένα συστατικά: η αποφασιστικότητα, η μελέτη, η φαντασία που μπορούν ορισμένες φορές να είναι «όπλα» πολύ πιο δυνατά και ισχυρά από όσο ίσως συνήθως νομίζουμε. Επίσης και λίγοι, αν είμαστε αποφασισμένοι, μπορούμε να διεξάγουμε ένα αγώνα, ή τουλάχιστο να προσπαθήσουμε να μπλοκάρουμε το μηχανισμό ενάντια στον οποίο εναντιωνόμαστε.

Η λογική του ποσοτικού αντίθετα, οδηγεί να νομίζουμε ότι αν δεν είμαστε αριθμητικά αρκετοί δεν μπορεί να γίνει τίποτα και αυτό το πράγμα αποτελεί μια παραίτηση και μια χαμένη ευκαιρία για να προωθήσουμε τη κριτική μας ενάντια στο υπάρχον. Είναι ξεκάθαρο από την άλλη ότι ορισμένες φορές είναι σημαντικό να είμαστε πολλοί, διότι είναι δυνατό να υλοποιηθούν πράγματα που μόνοι μας δεν θα μπορούσαμε να υλοποιήσουμε σε καμία περίπτωση, όμως, εμείς που δεν αναζητούμε συναίνεση, ούτε σκεφτόμαστε πάντοτε αναγκαστικά σε οργανωτικούς όρους, διαθέτουμε σίγουρα περισσότερη ελευθερία με αυτή την έννοια.

Ενάντια στην εξουσιοδότηση και την ανάθεση

Κάποιοι, στο εσωτερικό των επιτροπών, όπως συμβαίνει πάντοτε, εμφανίζονται από μια αυθεντική πρόθεση εναντίωσης στη μόλυνση και στις τοξικότητες, όμως οι τρόποι δράσης τους, η συλλογή υπογραφών ή η χρησιμοποίηση των Μ.Μ.Ε., είναι αντίθετοι με τους δικούς μας.

Το γεγονός αυτό καθίσταται περισσότερο εμφανές στο βαθμό που η συνήθεια των αρχηγών τους να παρεμβαίνουν με κάθε ευκαιρία, τρέφοντας την αίσθηση ότι είναι οι μοναδικοί αντιπρόσωποι αυτού του αγώνα, για να μιλούν στο όνομα των άλλων ή να καταδικάζουν διαφορετικές μεθόδους δεν σταματά ποτέ.

Υπήρξε αρκετό ένα γκράφιτι NO TAP πάνω στο τοίχο περίφραξης ενός γηπέδου του Γκόλφ (το οποίο από μόνο του αντιπροσωπεύει μια τοξική μορφή, λαμβάνοντας υπόψη μας ότι για να ποτισθούν οι τεράστιες εκτάσεις του, στερούν το νερό από τους διπλανούς καλλιεργητές της γης, μειώνοντας σε αφάνταστα φοβερό βαθμό τα διαθέσιμα νερά του

υδροφόρου ορίζοντα, για να εξυπηρετηθούν στην ουσία οι ελάχιστοι μεγαλόσχημοι που εξακολουθούν να ασχολούνται με το κατά τα άλλα ενδιαφέρον αυτό «άθλημα»), που φιλοξενούσε με κλειστές πόρτες και σιδηρόφρακτο από τις δυνάμεις της τάξης, μια συνάντηση μεταξύ του ΤΑΡ και των τοπικών διοικητικών αρχών, για να κάνει να ξεσπάσει η νοοτροπία του χαφιεδισμού και της αποποίησης.

Αναρωτιόμαστε απλά αν αυτοί οι «συμπαθητικοί» ακτιβιστές των επιτροπών, όταν θα καταφτάσουν επί τόπου οι μπουλντόζες και θα αρχίσουν τις εργασίες, θα ζητήσουν ίσως την εφαρμογή έκτακτων νόμων και διωγμών από τη περιοχή, ενάντια σε όλους αυτούς που θα έχουν τη θέληση και την οργή να αντιπαρατεθούν πραγματικά ενάντια στον ΤΑΡ;

Να περιμένουμε από πλευράς μας ότι τα διάφορα μέλη αυτών των επιτροπών θα αντιληφθούν έγκαιρα ότι η συλλογή υπογραφών ή η εξουσιοδότηση στον τοπικό βουλευτή δεν θα βγάλουν πουθενά, είναι μια ψευδαίσθηση, στο βαθμό που η εξουσιοδότηση σημαίνει την αναπαραγωγή και όχι το μπλοκάρισμα αυτού ακριβώς του αντιπροσωπευτικού και εξουσιαστικού πολιτικού συστήματος.

Αντίθετα, η στοιχειοθέτηση, η κριτική και η δράση μπορούν άμεσα να αποτελέσουν χρήσιμα εργαλεία αντιπαράθεσης, ακόμη και πολύ απλά και προσβάσιμα από πλευράς όλων, λαμβάνοντας υπόψη μας και τη προοπτική για την οποία μιλήσαμε στην αρχή.

Ο ΤΑΡ είναι μόνο μια άποψη της κυριαρχίας, αν και ιδιαίτερα σημαντική σήμερα, όμως αυτό επάνω στο οποίο αυτή τη στιγμή μας ενδιαφέρει ιδιαίτερα να παρέμβουμε είναι η κοινωνική σχέση μεταξύ των ατόμων! Αυτό το οποίο μας ενδιαφέρει ιδιαίτερα να προωθήσουμε και να δράσουμε είναι ένας τρόπος παρέμβασης πραγματικά οριζόντιος, αυτοοργανωμένος και από τα κάτω.

Και πάντοτε στη περίπτωση που αυτός ο αγώνας θα επετύγχανε να διεξαχθεί με αυτό τον τρόπο, διαθέτοντας την ικανότητα να εμπλέξει στο εσωτερικό του κάποιο ή και αρκετά άτομα διαφορετικά από εμάς, διευρύνοντας τη κριτική ενάντια στην εξουσία και βάζοντας υπό συζήτηση τουλάχιστο ένα μέρος της παρούσας κοινωνικής κατάστασης, τότε θα είχαμε δράσει προς τη σωστή κατεύθυνση, επίσης και πέρα από το τελικό αποτέλεσμα αυτού του αγώνα ενάντια στο συγκεκριμένο στόχο.

Μία σπίθα που μπορεί να εξαπλωθεί

Από τη στιγμή την οποία το σχέδιο του ΤΑΡ επιλέχθηκε για την υλοποίηση του αγωγού φυσικού αερίου, οι διάφοροι τοπικοί και εθνικοί θεσμοί εξέφρασαν τη θέση τους. Ορισμένες περιβαλλοντικές ενώσεις, όπως η Legambiente, αισθάνθηκαν το καθήκον να εκφράσουν τη θετική γνώμη τους. Η ιταλική κυβέρνηση εξέφρασε αμέσως τη συγκατάθεσή της σε αυτό το έργο, θεωρώντας το στρατηγικό για την εθνική οικονομία και αρχίζοντας να μυστικοποιεί την ουσία των πραγμάτων όσο αφορά τις επιπτώσεις στο περιβάλλον, τις θέσεις εργασίας και τους πιο φτηνούς λογαριασμούς του ρεύματος.

Οι διάφοροι πολιτικοί σε επίπεδο εθνικό αλλά και τοπικής αυτοδιοίκησης αντίθετα, άρχισαν να κάνουν λόγο για συγκεντροποίηση, διαπραγμάτευση, αντιπαράθεση και αναγκαίο διάλογο με τους τοπικούς πληθυσμούς, εμπλοκής των πολιτών και των επιτροπών στην υλοποίηση του έργου.

Δεν είναι πολύ δύσκολο να καταλάβουμε ότι η ιδέα τους περί διαλόγου σημαίνει ειρηνοποίηση, αποφυγή ώστε η αρνητική άποψη την οποία έχει το μεγαλύτερο μέρος των κατοίκων του Σαλέντο σχετικά με αυτό το έργο -κάποιος για προσωπικά συμφέροντα σαν επαγγελματίας του τουρισμού, κάποιος γιατί πραγματικά ανησυχεί για τις επιπτώσεις επάνω στο περιβάλλον- να μεταβληθεί σε εχθρότητα.

Το έργο πρέπει να γίνει πάση θυσία, λένε, όμως είναι απαραίτητο ώστε η αντιπαράθεση σε αυτό να κρατηθεί υπό έλεγχο, να παραμείνει απαραίτητα εντός των δημοκρατικών πλαισίων της συλλογής υπογραφών και των νομίμων μεθόδων, έτσι ώστε να δίνεται η αίσθηση της συμμετοχής του κόσμου ενώ ταυτόχρονα αυτός υπομένει το καινούριο ζυγό.

Πρέπει να καμουφλαριστεί η επιβολή ενός άχρηστου και καταστρεπτικού σχεδίου που χρησιμεύει μονάχα στο να κάνει να πλουτίσει κάποια πολυεθνική, ανοίγοντας διάλογο με τις τοπικές αρχές, προτείνοντας ίσως κάποιο σοβαρό οικονομικό και νομισματικό αντιστάθμισμα, στοχεύοντας να πεισθούν οι πολίτες σχετικά με τα ευεργετήματα που το έργο προσφέρει και πάνω από όλα σχετικά με το αναπόφευκτο της κατασκευής του!

Ο λαός είναι ένα μωρό θα έλεγε κάποιος, και αυτή είναι η στιγμή για να του δώσουμε καραμέλες. Αν όλα αυτά σε τελική ανάλυση αποδειχθούν ανεπαρκή, η στρατηγική σημασία του έργου θα μπορούσε πάντοτε να οδηγήσει (Βλέπε Βαλσούσα) στη στρατιωτικοποίησή του. Όμως αυτή η ίδια συζήτηση αποκρύπτει επίσης ένα φόβο, ένα αδύνατο σημείο αυτών που διαχειρίζονται την εξουσία.

Η εναντίωση σε μια τοξικότητα μπορεί να γίνει μια σπίθα, μια αρχή, μια φωτιά που εξαπλώνεται και βάζει υπό συζήτηση πολλά περισσότερα πράγματα. Μια ευκαιρία για να εναντιωθούμε σε πρώτο πρόσωπο και να σταματήσουμε ένα τέρας και κατόπι πολλά άλλα, μεταξύ αυτών και τη νοοτροπία της ανάθεσης. Από τη δουλειά, στο σχολείο, στο σπίτι, στον ελεύθερο χρόνο, στους τόπους που κατοικούμε, μας αφαιρούνται ολόκληρα κομμάτια της ζωής μας που θέλουμε να τα ξαναπάρουμε πίσω στέλνοντας στο διάολο τους υποστηρικτές της προόδου και αυτού εδώ του κόσμου.

Αύγουστος 2013

II Από την απέναντι πλευρά I

Ενάντια στον αγωγό TAP και τους υποστηρικτές του

Εισαγωγή

Αυτό το μικρό ντοσιέ έχει σα στόχο του να προωθήσει τον αγώνα. Αυτό το πράγμα είναι μια απαράβατη γραμμή, που οι λιγοστοί προσεκτικοί αναγνώστες τους οποίους θα συναντήσει οφείλουν να το λαμβάνουν πάντα υπόψη τους. Η υλοποίηση αυτής της μπροσούρας στοχεύει αποκλειστικά να ερεθίσει μια αντιπαράθεση και ένα αγώνα που στοχεύουν να εμποδίσουν την εξάπλωση μιας τοξικής ενέργειας και μορφής, που επιδιώκουν να κάνουν να περάσει για πολλοστή φορά, επάνω από τα κεφάλια μας.

Μια άλλη σημαντική άποψη που πρέπει να ξεκαθαριστεί είναι ότι δεν τρέφουμε από πλευράς μας αξιώσεις αντικειμενικότητας! Δεν επιδιώκουμε άρα να είμαστε αντικειμενικοί και να προμηθεύσουμε αντικειμενικές πληροφορίες και ενδείξεις. Αντίθετα, αυτή είναι μια μπροσούρα, αποκλειστικό προϊόν της σκέψης επί μέρους ατόμων, που θέλησαν να την υλοποιήσουν όταν βρέθηκαν μπροστά από την επιβολή της κατασκευής ενός αγωγού φυσικού αερίου, μέσα στον τόπο στον οποίο κατοικούν και πέρασαν από την απέναντι πλευρά, σε σχέση με όλους αυτούς που θέλουν τη κατασκευή αυτού του τεχνικού έργου: Είτε πρόκειται για μια joint venture πολυεθνικών εταιριών η οποία απαντά στο όνομα TAP (Trans Adriatic Pipeline), είτε πρόκειται για πολιτικά κόμματα που υποστηρίζουν την αναγκαιότητα ενός παρόμοιου σχεδίου. Είτε πρόκειται για φυσικά πρόσωπα που σκοπεύουν να χρυσώσουν το χάπι-όπως πανεπιστημιακοί καθηγητές, δημοσιογράφοι, ειδικοί και επιχειρηματίες υπηρεσίας- είτε πρόκειται για αόριστα «ανώτερα συμφέροντα» σε σχέση με το επιμέρους άτομο, όπως για παράδειγμα οι ενεργειακές ανάγκες ολόκληρης της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Και ακριβώς για το λόγο ότι αναλαμβάνουμε την ευθύνη της απόλυ-

της μερικότητας μας και είμαστε υπερήφανοι για αυτό, είναι καλό να ρίξουμε άμεσα φως επάνω στο γεγονός ότι, όποιος δρα σε αντίθετη κατεύθυνση με τη δική μας, κάτω από το μανδύα της πολυδιαφημισμένης αντικειμενικότητας, μη μερικότητας και δημοκρατικότητας των επιλογών του, επιζητά να προστατέψει τα συμφέροντα του, τα οποία είναι τα συμφέροντα ενός διεθνικού καπιταλισμού και μιας παγκοσμιοποιημένης οικονομίας που δεν μπορούν σε καμία απολύτως περίπτωση να ταυτιστούν με τα συμφέροντα των απλών ανθρώπων, αλλά αντίθετα είναι συμφέροντα που στοχεύουν στο κέρδος των λίγων σε βάρος των πολλών.

Είναι συμφέροντα τα οποία, στο όνομα της αρπαγής και του ελέγχου των καινούριων πηγών ενέργειας σε όλο τον κόσμο, αφήνουν πίσω τους ένα τεράστιο λουτρό αίματος, εκμετάλλευσης, υποταγής και ελέγχου, αν είναι αλήθεια-και κοιτάζοντας καλά αυτό είναι αδιαμφισβήτητο-ότι στο όνομα τους διεξάγεται το μεγαλύτερο μέρος των σημερινών πολέμων, εμφυλίων και μη-με στρατιωτικές επεμβάσεις μεταμφιεσμένες σε «ανθρωπιστικές αποστολές» ή «επιχειρήσεις διεθνούς αστυνόμευσης»- επιτυγχάνοντας με αυτό το τρόπο να εγγυηθούν τους χώρους των γεωπολιτικών τους επιρροών.

Απουλία: αποικία διέλευσης και γη της συσσώρευσης των ενεργειακών πηγών

Έχοντας συννευρεθεί και συζητώντας για το σχέδιο του αγωγού αερίου TAP, καθώς και των τρόπων που μπορούμε να βάλουμε επάνω στο πεδίο για να εμποδίσουμε την υλοποίηση, αναρωτηθήκαμε-μεταξύ άλλων- για τους λόγους τους οποίους η Απουλία βρίσκεται σε μια γεωγραφική θέση ώστε να χρησιμοποιείται σαν αποικία διέλευσης και συσσώρευσης των ενεργειακών πηγών.

Αυτή είναι μια ερώτηση που, ο οποιοσδήποτε διαθέτει τη περιέργεια να κοιτάξει γύρω του θα έπρεπε να θέσει στον εαυτό του, αν μονάχα έδινε λιγάκι περισσότερο προσοχή στις τεράστιες εκτάσεις των ηλιακών συλλεκτών που έχουν αντικαταστήσει τους καλλιεργημένους αγρούς, καθώς και τους πύργους με τους έλικες των αιολικών πάρκων

που έχουν μεταβάλει τον ίδιο τον ορίζοντα και τον τρόπο της όρασης μας, αλλάζοντας κατά συνέπεια τη κοινωνική σχέση που διαμεσολαβεί μεταξύ των αισθήσεων μας και το τρόπο αντίληψης του περιβάλλοντος φυσικού χώρου.

Η γεωγραφική θέση της σημερινής ιταλικής Απουλίας συνεισέφερε χωρίς αμφιβολία να δημιουργήσει αυτές τις συνθήκες, έτσι όπως συνέβη και αλλού. Για παράδειγμα, όλες οι νότιες περιφέρειες της Ιταλίας αποικιοποιήθηκαν από τα φωτοβολταϊκά, είτε για εμφανείς λόγους, όπως το γεγονός ότι οι ηλιόλουστες ημέρες και η ποσότητα της ηλιακής ενέργειας που είναι δυνατό να γίνουν εκμεταλλεύσιμες είναι περισσότερες σε σχέση με άλλες περιοχές, αλλά όχι μονάχα για αυτό. Η Απουλία μαζί με τη Σικελία (και η Νοτιοανατολική Ευρώπη επίσης), είναι περιφέρειες οι οποίες κατέχουν εξέχουσα θέση στο εσωτερικό της ευρωπαϊκής σκακιέρας, στο βαθμό που είναι οι πιο περιφερειακές γεωγραφικές περιοχές που ανοίγονται προς τις καινούριες αγορές-ενεργειακές και μη-και προς περιοχές του κόσμου που δεν έχουν ακόμη «ειρηνοποιηθεί» με βάση τις δυτικές παραμέτρους. Η αρπαγή και η εκμετάλλευση των ενεργειακών τους πηγών είναι ένας καλός τρόπος ώστε να επιβληθεί η ηγεμονία. Δεν είναι τυχαίο ότι στη Σικελία φτάνουν διάφοροι αγωγοί φυσικού αερίου που προέρχονται από πηγές της Βόρειας Αφρικής και στην Απουλία έχει προβλεφθεί ήδη η άφιξη ενός αγωγού-δηλαδή του TAP- που προέρχεται από τη Κασπία θάλασσα και από μια πρώην Σοβιετική δημοκρατία. Και δεν τελειώνει εδώ, διότι ο TAP είναι μονάχα ένας από τους αγωγούς φυσικού αερίου που θα μπορούσαν να περάσουν από την Απουλία, έχοντας ήδη προβλεφθεί ένας άλλος, στο Ότραντο (IGI Ποσειδών, πάντα προερχόμενος από την Κασπία θάλασσα) και ένας άλλος επίσης από το Ισραήλ, που αποκαλείται East Med. Αυτοί για την ώρα.

Ένας άλλος καλός λόγος για να γίνουν συγκεκριμένοι υπολογισμοί αναφορικά με την Απουλία, είναι χωρίς καμιά αμφιβολία αυτός της οικονομικής απειλής, που στη νότια Ιταλία της οικονομικής ύφεσης, αποτελεί φυσικά ένα καλό παραγωγικό συντελεστή για πολλούς. Το ξεπούλημα των αγροτικών εκτάσεων για μια εικοσαετία, για παράδειγμα, καθιστώντας τες ανενεργές και κερδίζοντας ένα πενιχρό μέρος από τα κέρδη όλων αυτών που διαχειρίζονται αυτή την κατάσταση,

αποτελεί κίνητρο που δεν ενοχλεί τα όνειρα πολλών. Και επειδή η εγκατάσταση των ηλιακών συλλεκτών γίνεται ως επί το πλείστο από πλευράς των δουλοποιημένων μεταναστών, συχνά απλήρωτων, όπως δυστυχώς έχει διαπιστωθεί κατ' επανάληψη όλα αυτά τα χρόνια και οι υπόλοιπες θέσεις εργασίας είναι σχεδόν αποκλειστικά συνδεδεμένες στον έλεγχο των εγκαταστάσεων από πλευράς των εταιριών σεκιούριτι, οι παμπόνηροι επενδυτές κατάλαβαν γρήγορα ότι αυτός ακριβώς είναι ο μοχλός πίεσης που πρέπει να χρησιμοποιήσουν.

Ο πρώην πρόεδρος της Ένωσης βιομηχάνων, Μαρτσεγκάλια, για παράδειγμα, έστησε στον Τάραντα μια εταιρία κατασκευής ηλιακών συλλεκτών, έτσι όπως έκανε για τα αιολικά πάρκα και η δανέζικη πολυεθνική Vestas, όμως τώρα, έπειτα από μερικά χρόνια, με το κλείσιμο αυτών των εγκαταστάσεων, η μάσκα της απειλής της ανεργίας έπεσε οριστικά. Ο TAP παραδόξως αυτή τη στιγμή παίζει ακριβώς το ίδιο χαρτί, αναζητώντας να βρει κοινωνική συναίνεση στο πέρασμα του, κάνοντας λόγο για ένα αδιευκρίνιστο αριθμό θέσεων εργασίας που μπορεί να προσφέρει σε τοπικές εταιρίες και άτομα, είτε στη φάση της κατασκευής του αγωγού, είτε στην μελλοντική διαχείριση της μονάδας αποσυμπίεσης του φυσικού αερίου.

Πέρα όμως από την εσκεμμένη δημιουργία κατάστασης ομίχλης αναφορικά με τις υποθετικές θέσεις εργασίας, δεν ξεκαθαρίζεται το γεγονός ότι για να καταστεί εφικτή η υλοποίηση και η διαχείριση ενός παρόμοιου έργου, απαιτούνται επαγγελματικές φιγούρες υψηλότετης εξειδίκευσης και όχι φυσικά κοινοί άνεργοι! Στην ουσία λοιπόν θα πρόκειται όχι μονάχα για πρόσωπα που δεν τους αγγίζει ούτε η ανεργία αλλά ούτε και οι οικονομικές κρίσεις, αλλά επιπλέον θα πρόκειται για άτομα που βάσει της διαδρομής των σπουδών τους, της ειδίκευσης και του κοινωνικού τους ρόλου, επιβάλουν μια τεχνοκρατικοποίηση της κοινωνικής ζωής που μας οδηγεί ολοένα και περισσότερο στην υποταγή μας στους λίγους, δηλαδή ακριβώς σε αυτούς που κατέχουν τη γνώση καθώς και την οξύμωρη-στις σημερινές συνθήκες-ιδέα της ανάπτυξης και της προόδου, της οποίας είναι και οι αποκλειστικοί πραγματικοί φορείς.

Ένα άλλο δόλωμα που πετάνε για να τσιμπήσουν τα ψάρια, είναι αυτό

της χαμηλότερης τιμής της ενέργειας που θα προέκυπτε στους λογαριασμούς του φυσικού αερίου αλλά, πέρα του κατάπτυστου αυτού ψέματος, διότι το μεθάνιο προορίζεται για τις ευρωπαϊκές αγορές, ακόμη και αν αυτό ήταν αλήθεια, θα ήμασταν διαθέσιμοι να κλείσουμε τα μάτια μας με αντάλλαγμα τα λιγοστά ψίχουλα που αφήνουν να πέσουν από το πλούσιο τραπέζι τους; Να παραδώσουμε τους εαυτούς μας, τη ζωή μας και τα εδάφη μας, σε όποιο πιστεύει ότι όλα μπορούν να εξαγοραστούν, αποτελεί την πιο αχρεία μορφή πορνείας.

Δίπλα στον εργασιακό εκβιασμό, είναι πάντοτε δυνατό ώστε οι διάφοροι ειδικοί που ερευνούν το κοινωνικό ιστό να έχουν εντοπίσει στο πληθυσμό της Απουλίας, και του Σαλέντο ειδικότερα, μια ισχυρή δόση υποταγής και ηττοπάθειας παρούσας-δυστυχώς-σε ένα μεγάλο τμήμα του. Έχοντας συνηθίσει για πολύ καιρό σε μια διαχείριση πελατειακού χαρακτήρα της κοινωνικής ζωής, ο άτυπος θεσμός «του μπάρμπα στη Κορώνη» εξακολουθεί να κυριαρχεί, ώστε να μπορέσει κάποιος να πάρει κάτι. Δεκαετίες δημοκρατικής κοινωνικής ειρηνοποίησης συνέβαλαν αποφασιστικά να θολώσουν τα μυαλά και να σκληρύνουν τις καρδιές πολλών, ανίκανοι πλέον να σκεφτούν ότι σαν αγωνιστές και όχι σαν ζητιάνοι είναι δυνατό να πάρουμε όλα αυτά που θέλουμε.

Μη κατορθώνοντας να εντοπίσουν σαν εχθρό όποιο θέλει να επιβάλει τις δικές του επιλογές επάνω στις δικές μας πλάτες, ή απλά νομίζοντας ότι είναι πολύ ισχυρός για να μπορέσουμε να του αντιπαρατεθούμε, αυτή είναι σίγουρα μια νοοτροπία που οδηγεί αναπόφευκτα στην υποταγή και στην ανάθεση, νομίζοντας ότι άλλοι-και όχι εμείς οι ίδιοι σε πρώτο πρόσωπο-μπορούν να προστατέψουν τη ζωή μας καλύτερα από εμάς!

Η ατυχία έπειτα να έχουμε κυβερνήτη της περιφέρειας, ένα πρόσωπο που θεωρείται ευαίσθητο και εμπεριέχει στο τίτλο του κόμματος του την λέξη οικολογία, συνέβαλε και αυτή με τη σειρά της στην αύξηση της συσσώρευσης των ενεργειακών τοξικοτήτων στην Απουλία.

Το γεγονός ότι ορισμένες πηγές ενέργειας-όπως ακριβώς η αιολική και η ηλιακή-θεωρούνται «ανανεώσιμες», επέτρεψε τη διάδοση τους πολύ παρά πέρα από αυτές που θα μπορούσαν να είναι οι πραγματικές ιδιωτικές ανάγκες των επιμέρους ατόμων, μεταβάλλοντας ολόκληρη τη περιφέρεια σε ένα εργοστάσιο παραγωγής και συσσώρευ-

σης ενέργειας και, κατά συνέπεια, σε μια αποθήκη εκμετάλλευσης στη διάθεση οποιασδήποτε βιομηχανίας. Με το μεθάνιο που ο ΤΑΡ προτίθεται να μεταφέρει μέχρι το Σαν Φόκα θα συμβεί το ίδιο, αν σκεφτούμε ότι ακόμη και αυτή η μορφή ενέργειας, θεωρείται μια «καθαρή ενέργεια».

Είναι ανάγκη πράγματι να ξεκαθαριστεί άμεσα μια μεγάλη ασάφεια η οποία περίτεχνα καλλιεργείται από πλευράς των υποστηρικτών του αγωγού. Διότι το φυσικό αέριο που θα μεταφέρει δεν θα χρησιμεύσει ασφαλώς για να τροφοδοτήσει τις λιγοστές ηλεκτρικές λάμπες που έχουμε στο σπίτι μας, ούτε άλλο τόσο ώστε να αντικαταστήσει άλλες πηγές ενέργειας που θεωρούνται επιβλαβείς-όπως ο άνθρακας που χρησιμοποιείται στο θερμοηλεκτρικό σταθμό του Τσεράνο- αλλά αντίθετα θα ενισχύσει παράπλευρα όλα αυτά που είναι ήδη ενεργά!

Στη πράξη, θα χρησιμεύσει μονάχα στις βιομηχανίες ώστε να αυξήσουν τη παραγωγή των άχρηστων εμπορευμάτων τους που μας καθιστά ολοένα και περισσότερο εξαρτημένους από «αγαθά» τα οποία μέχρι χθες δεν είχαμε καμία απολύτως ανάγκη. Τροφοδοτώντας με αυτό τον τρόπο, καινούριες μορφές τοξικότητας και τοξικών προϊόντων, σε ένα χωρίς επιστροφή και εντελώς αδιέξοδο σπιράλ, αλλόκοτων κοινωνικών καταστάσεων. Φτάνει για παράδειγμα να σκεφτούμε τη ΜΑΤ, μια ηλεκτρική γραμμή υψηλής τάσης που κατασκευάζεται στην Ισπανία και που έχει σα στόχο να μεταφέρει την περισσευούμενη παραγόμενη ενέργεια σε διάφορες περιοχές της Ευρώπης, ενάντια στην οποία αναπτύχθηκε μια ισχυρή αντίσταση των κατοίκων, στο βαθμό που αυτή είναι φορέας καινούριων ασθενειών και τοξικοτήτων.

Στο φως όλων αυτών γίνεται κατανοητό πως η Απουλία και το Σαλέντο μαζί της, έχουν υποβληθεί σε μια πραγματική και καθαυτή επιχείρηση ενεργειακού αποικισμού διότι, αν οι λέξεις διαθέτουν ακόμη ένα νόημα, η αποικιοκρατία δεν είναι άλλο πράγμα από μια πολιτική κυριαρχίας, επιβεβλημένη από πλευράς συγκεκριμένων δυνάμεων, σε βάρος μιας συγκεκριμένης χωρικής επικράτειας και πληθυσμού.

Γιατί είμαστε ενάντια στον αγωγό φυσικού αερίου TAP

Ο αγωγός φυσικού αερίου που υπάρχει θέληση να κατασκευαστεί είναι μια τοξική και επιβλαβής μορφή. Την θεωρούμε τέτοια επίσης και ανεξάρτητα από όλα τα επιμέρους χαρακτηριστικά της που είναι δυνατό να αναλυθούν, πράγμα που θα κάνουμε, όπως για παράδειγμα είναι η μόλυνση του περιβάλλοντος που θα προκαλέσει. Με την έννοια ότι, ακόμη και στη περίπτωση που οι υποστηρικτές του θα κατόρθωναν να αποδείξουν-πράγμα που δεν μπορούν να κάνουν-ότι αυτό το έργο είναι απόλυτα αβλαβές για το περιβάλλον, ο αγωγός θα παρέμενε πάντοτε και σε κάθε περίπτωση, μια επιβλαβής τοξικότητα σε αντιστοιχία της ιδέας που τον υποστηρίζει, με την έννοια ότι είναι ήδη τοξική και επιβλαβής μια σκέψη η οποία υποστηρίζει ότι είναι σωστό να κατασκευαστεί ένα φαραωνικό έργο, διασχίζοντας κάθε τύπου εδάφη για περίπου εννιακόσια χιλιόμετρα, ώστε να μεταφέρει φυσικό αέριο και να παράγει ενέργεια για την οποία δεν υπάρχει καμιά απολύτως αναγκαιότητα, αν όχι αυτή η οικονομική, λίγων κερδοσκοπών.

Όσο και αν προσπαθούν να υποστηρίξουν το αντίθετο, ο αγωγός φυσικού αερίου είναι σίγουρα ένα τεχνικό έργο που μολύνει το περιβάλλον, από τη στιγμή που γεννιέται στη Κασπία θάλασσα μέχρι την υποθετική του άφιξη στο Σαλέντο. Δεν μπορεί να συμβεί διαφορετικά, ανεξάρτητα από τις τεχνικές λεπτομέρειες που προμηθεύει σε δημόσιο επίπεδο η πολυεθνική που σκοπεύει να τον κατασκευάσει.

Το αντίθετο είναι πράγματι αδύνατο να συμβεί. Είτε διότι το σε βάθος τρύπημα του εδάφους, η υποθαλάσσια και υπόγεια διάσχιση του αγωγού για εκατοντάδες χιλιόμετρα, συνεπάγεται αναπόφευκτα μόλυνση, συμπεριλαμβανόμενης και αυτής που προκαλούν τα μηχανικά μέσα που για χρόνια δουλεύουν για να υλοποιήσουν το έργο, είτε διότι οι απώλειες αερίου που συμβαίνουν πάντοτε-μέσα στη θάλασσα, στο υπέδαφος και στον ατμοσφαιρικό αέρα- αν και σε ελάχιστα ποσοστά, ομολογούνται από πλευράς της ίδιας της TAP.

Για να μη πούμε μετά ότι, άπαξ ο αγωγός φτάσει στο Σαλέντο, η μονάδα αποσυμπίεσης θα κατελάμβανε ένα χώρο δώδεκα εκταρίων και θα εξέπεμπε οπωσδήποτε μολυσματικά απόβλητα αερίου, στο βαθμό

που έχει προβλεφθεί μια συγκεκριμένη ζώνη ασφαλείας περιμετρικά και γύρω από αυτή. Και σε τελική ανάλυση, η ίδια η οικιοποίηση μεγάλων τμημάτων του εδαφικού μας χώρου, από πλευράς μιας πολυεθνικής, δεν πρέπει να θεωρηθεί και αυτή επίσης μια μορφή μόλυνσης, περιβαλλοντικού αλλά και κοινωνικού χαρακτήρα;

Το ζήτημα είναι ότι, όταν βρισκόμαστε μπροστά από συμφέροντα δισεκατομμυρίων, όλα τα προαναφερόμενα δεν λαμβάνονται υπόψη! Το έργο πρέπει να επιβληθεί επάνω στα κεφάλια ενός ολόκληρου πληθυσμού που, σύμφωνα με τις μελέτες αυτών που θέλουν να το επιβάλουν, θεωρείται- κυριολεκτικά- σαν μια «όχι σημαντική παράμετρος». Ιδού λοιπόν, γιατί μονάχα αυτή η επιβολή και αυτός ο τρόπος να θεωρείται κάποιος από πλευράς κάποιου άλλου, μια παράμετρος και επιπλέον όχι σημαντική, θα έπρεπε από μόνα τους να ήταν στοιχεία αρκετά ώστε να μας ωθήσουν να αντισταθούμε σε όλους αυτούς που, με ανάλογες δηλώσεις, αποκαλύπτουν ποιοι πραγματικά είναι: αποικιοκράτες έτοιμοι για όλα, φτάνει να επιβληθούν τα συμφέροντα τους. Να τους δείξουμε ότι είμαστε ακόμη ζωντανά άτομα, σκεπτόμενα και σημαντικά, με μια αξιοπρέπεια που πρέπει να υπερασπίσουμε, δείχνοντας τους όλη μας την εχθρότητα που πηγάζει από μέσα μας, θα ήταν πράγματι το ελάχιστο πράγμα που πρέπει να κάνουμε για να μην αισθανθούμε προσβεβλημένοι και ηττημένοι στη ζωή μας, ανήμποροι εμπρός από την ισχύ και τη ματαιοδοξία τους.

Στη περίπτωση λοιπόν που θα αποφασίζαμε να το κάνουμε, υπάρχει ένα πράγμα που δεν μπορούμε να αγνοήσουμε: Ανέκαθεν, οι ισχυροί τυγχάνουν υπεράσπισης από πλευράς αυτού που προστατεύει τα πρόσωπα και τα συμφέροντα τους: του κράτους, το οποίο κάνει αυτή τη δουλειά διαμέσου του ένοπλου χεριού του, δηλαδή του στρατού και της αστυνομίας του.

Μια από τις απόψεις που πρέπει να ληφθεί υπόψη όταν κατασκευάζονται μεγάλα έργα είναι πράγματι η αναπόφευκτη αύξηση της καταστολής και της στρατικοποίησης των εμπλεκόμενων εδαφών. Στην ουσία πρόκειται για ένα εμπόλεμο κομμάτι του σημερινού κόσμου που βρίσκεται ήδη μέσα στην αυλή του σπιτιού μας. Ας προσέξουμε καλά λοιπόν, διότι δεν πρόκειται για ρητορική εξάσκηση της γλώσσας, αλλά για ένα πραγματικό γεγονός. Αν στρέψουμε άλλωστε το βλέμμα μας,

σε αυτά που συμβαίνουν στη περιοχή που αυτή τη στιγμή πραγματοποιείται ένα άλλο μεγάλο έργο στην Ιταλία-δηλαδή στη Βαλ Σούσα-θα διαπιστώσουμε, με ποιο ακριβώς τρόπο, οι στρατιώτες και τα μέσα ελέγχου του εδάφους που χρησιμοποιούνται εκεί, είναι τα ίδια ακριβώς που επέστρεψαν από το Αφγανιστάν. Κοντολογίς, τα αφεντικά του ατμού μας έχουν κηρύξει το πόλεμο σε καθημερινό επίπεδο: είναι ένα ζήτημα πού πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψη μας στην αξιολόγηση των απαντήσεων που πρέπει να δώσουμε.

Σε σχέση με αυτό το ζήτημα, υπάρχει μια άποψη που πραγματικά δεν κατορθώνουμε να κατανοήσουμε και που μας φαίνεται σουρεαλιστική εκτός πραγματικότητας: αν στην επιβολή ενός έργου, σε προστασία των επίδοξων αποικιοκρατών σπεύδει το κράτος, όπως καταδείχτηκε, πως είναι δυνατό να θεωρείται διανοητό ότι, απευθυνόμενοι σε κομμάτια του ίδιου αυτού κράτους, αυτά θα μπορούσαν να είναι με το μέρος μας και άρα να πάνε ενάντια στον εαυτό τους; Είναι πράγματι δύσκολό να δοθεί μια ικανοποιητική απάντηση σε αυτό το ερώτημα...

Κοντολογίς, όποιος πραγματικά έχει τη πρόθεση να ξεκινήσει τον αγώνα ενάντια στον αγωγό φυσικού αερίου, πρέπει να λάβει υπόψη του ότι η αντιπαράθεση σε αυτόν θα σημάνει επίσης , απαραίτητα, την αντιπαράθεση ενάντια στο κράτος και ενάντια σε ολόκληρο το οικονομικό και το κοινωνικό σύστημα.

Μπορούμε πράγματι να δηλώσουμε ότι η πραγματοποίηση αυτού του έργου είναι απόλυτα αντιπροσωπευτική του συστήματος μέσα στο οποίο ζούμε ή, για να το εκφράσουμε καλύτερα, που μας κυβερνά. Ακριβώς όπως για την ενέργεια που θα έπρεπε να παράγει, ολόκληρο το οικονομικό σύστημα είναι θεμελιωμένο επάνω σε ένα μηχανισμό τον οποίο δεν χρειαζόμαστε, από τον οποίο όμως δεν είναι εύκολο να απελευθερωθούμε, δηλαδή επάνω σε μια συνεχώς μεγαλύτερη παραγωγή εμπορευμάτων και αγαθών-υλικών και άϋλων-που στην ουσία είναι εντελώς άχρηστα, αλλά που όμως μας έγιναν απαραίτητα, διαμέσου ενός μηχανισμού δημιουργίας ψεύτικων αναγκών.

Όλα αυτά συνέβαλαν με καίριο τρόπο στο να δημιουργήσουν μια κοινωνία ολοένα και περισσότερο ενεργοβόρα, στην οποία, η ποσότητα της απαιτούμενης ενέργειας που χρειάζεται για να λειτουργήσει- ολο-

ένα επιταχυνόμενη στη πορεία της προς το βάραθρο- είναι προορισμένη να μην μειωθεί ποτέ, και μέσα στην οποία, αυτή η ενέργεια σπαταλιέται στην άχρηστη προσπάθεια της περεταίρω αύξησης της παραγωγής, συνοδευόμενης με την αναπόφευκτη δημιουργία νέων θανατηφόρων πηγών και τοξικοτήτων.

Φτάνει να σκεφτούμε αυτά που συμβαίνουν με ένα οποιοδήποτε εργοστάσιο παραγωγής πυρηνικής ενέργειας ή-για να μην απομακρυνθούμε από τη περιοχή μας- με την Ilva (Μεταλλουργία στον Τάραντα), που κατασπαταλά τεράστιες ποσότητες νερού και ενέργειας, για να παράγει καρκίνο και ατσάλινους σωλήνες, ίσως μάλιστα και αυτούς που θα χρησιμοποιηθούν για την κατασκευή του TAP...

Προκύπτει κατά συνέπεια ξεκάθαρο ότι, η αντιπαράθεση στον αγωγό φυσικού αερίου που θέλουν να φτάσει στο Σαν Φόκα, πρέπει να συνοδεύεται με μια πιο γενική αντίληψη του αγώνα, και όχι απλά για να υπερασπίσει κάποιος το δικό του χωράφι σε βάρος του χωραφιού του γείτονα του, επειδή ίσως αυτό θεωρείται ήδη περιβαλλοντικά πιο επιβαρυνόμενο-αναφερόμαστε στην υπόθεση, που ακούστηκε ήδη αρκετές φορές, από πλευράς πολλών, να μετακινηθεί ο αγωγός στη περιοχή του Μπρίντζι.

Η λογική που μας συνοδεύει δεν πρέπει να είναι μια λογική τοπικιστικού χαρακτήρα, του τύπου «αφεντικά στο σπίτι μας», αλλά αντίθετα ,αυτή η αλληλέγγυα του ΟΧΙ στον αγωγό, ούτε εδώ ούτε και πουθενά αλλού, διότι μια τοξικότητα που εγκαθίσταται μακριά από το σπίτι μας, παραμένει σε όλες τις διαστάσεις της μια τοξικότητα που καταστρέφει κάποιον άλλο. Έναν άλλο, με τον οποίο πρέπει απαραίτητα να ταυτιστούμε και να αναγνωριστούμε αμοιβαία, στο βαθμό που αυτός είναι θύμα των ίδιων ακριβώς λογικών που θα προκαλούσαν ζημιές και σε εμάς στο Σαλέντο.

Η κούρσα του φυσικού αερίου και της αρπαγής των ενεργειακών πηγών. Σχετικά με ορισμένους δυνατούς λόγους

Πέρα από το γεγονός της παραγωγής εμπορευμάτων, ποιο στόχο μπορεί να έχει η αρπαγή και η συσσώρευση του φυσικού αερίου και

των άλλων ενεργειακών πηγών; Στο φως της τρελής κούρσας που έχει ήδη ξεκινήσει στην ευρύτερη γεωγραφική μας περιοχή αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο, αυτή δεν μας φαίνεται μια καθόλου ασήμαντη ερώτηση. Ο πιο συνηθισμένος λόγος που έρχεται στο μυαλό κάποιου, είναι αυτός της εξασφάλισης του επίπεδου ζωής και των ανέσεων οι οποίες θεωρούνται απαραίτητες για όποιο ζει στο δυτικό κόσμο, ενάντια στις λογικές απαιτήσεις όλων αυτών που ζουν στις λεγόμενες αναπτυσσόμενες χώρες. Το μεθάνιο, για παράδειγμα, χρησιμεύει επίσης στο να τροφοδοτήσει τις δομές θέρμανσης και κίνησης και η ζήτηση του αυξάνεται αναλογικά με τη μείωση των αποθεμάτων του πετρελαίου και της αντίστοιχης κατά συνέπεια αύξησης της τιμής του. Η ίδια η αυτοκινητοβιομηχανία που συνδέεται με την κατανάλωση μεθανίου βρίσκεται σε διαρκή ανάπτυξη, όπως ακριβώς και τα κέρδη που συνδέονται με αυτή τη δραστηριότητα.

Όμως, πέρα από τις ανέσεις και το οικονομικό κέρδος που συνδέεται με κάποιο ιδιαίτερο τομέα της βιομηχανίας, ακόμη περισσότερο σημαντικός μας φαίνεται ένας υπολογισμός ξεκάθαρα πολιτικού χαρακτήρα: Μέσα στα καθόλου υποθετικά σενάρια των προσεχών χρόνων, πράγματι, με τη διαρκή μείωση των υπαρχουσών αποθεμάτων ενέργειας, με ιδιαίτερο τρόπο του πετρελαίου, όποιος θα έχει στη διάθεση του περισσότερα αποθέματα ή πηγές ενέργειας, θα μπορεί να κρατά σε θέση ρουά-ματ και άρα να απειλεί ξεκάθαρα άλλες περιοχές του κόσμου και άλλους πληθυσμούς, με όλα αυτά που συνεπάγονται αυτές οι συνθήκες σε όρους εξουσίας.

Μια εξουσία στην οποία, αν αποδεχτούμε να φτάσει ο αγωγός μέχρι τις ακτές του Σαλέντο σήμερα, θα σημαίνει ότι υποτασσόμαστε ολοένα περισσότερο, αντίθετα ίσως από ότι συνήθως πιστεύεται.

Αν η ψεύτικη υπόθεση της μείωσης των λογαριασμών του ηλεκτρικού ρεύματος ωθεί πράγματι πολλούς να βλέπουν στον TAP μια δυνατότητα, τι θα συμβεί όταν όλοι θα εξαρτούνται από το φυσικό αέριο και όποιος το διαχειρίζεται θα μπορεί να επιβάλει τις τιμές που θέλει, μη όντας εμείς οι ίδιοι πλέον ικανοί να σκεφτούμε δυνατές εναλλακτικές λύσεις, όσο αφορά για παράδειγμα, το πώς να μαγειρεύουμε και πως να θερμαινόμαστε; Και ακόμη, τι θα μπορούσε να συμβεί αν, αυτός που ελέγχει τους αγωγούς του φυσικού αερίου, μια συγκεκριμένη

στιγμή θα αποφάσιζε να τους κλείσει για ένα οποιοδήποτε λόγο, για παράδειγμα με στόχο να πουλήσει το φυσικό αέριο σε μεγαλύτερη τιμή σε ένα άλλο, αλλά πλουσιότερο αγοραστή, ή και για να μας εξαναγκάσει να οπισθοχωρήσουμε από μια διαμαρτυρία ή μια εξέγερση; Όλες αυτές φυσικά, θα μπορούσαν ακόμη σήμερα να μοιάζουν με υποθέσεις επιστημονικής φαντασίας, αλλά που όμως δεν θα ήταν κακό να σκεφτούμε για λίγο. Γιατί, όπως συμβαίνει ολοένα και περισσότερο τα τελευταία αυτά χρόνια, διαπιστώσαμε ότι η επιστημονική φαντασία βρίσκεται πλέον ένα βήμα πίσω από την ίδια τη πραγματικότητα!

Φεβρουάριος 2014

II Χαμογελώντας πονηρά...

Είναι πολύ πιθανό ώστε κανένας διάσημος συγγραφέας να μην μιλήσει ποτέ ξεκάθαρα σχετικά με την ορθότητα του, όμως σίγουρα δεν είναι σωστό να υποτιμήσουμε τη σημασία του. Ένα σαμποτάζ πραγματοποιήθηκε ενάντια στα τρυπάνια που κάνουν τις προκαταρκτικές δειγματοληπτικές εργασίες για λογαριασμό της TAP (TransAdriatic pipeline) της joint-venture που πρέπει να κατασκευάσει τον ομώνυμο αγωγό για να μεταφέρει το μεθάνιο από το Αζερμπαϊτζάν στην Ιταλία. Έγιναν γνωστές πληροφορίες σχετικά με σπασμένα τζάμια, κατεστραμένους θαλάμους πλοήγησης, κομμένους σωλήνες, πράγμα που θα σημάνει το σταμάτημα των εργασιών για ορισμένες ημέρες, διότι τα χρησιμοποιούμενα μέσα πρέπει να απομακρυνθούν και να αντικατασταθούν από άλλα. Όλα αυτά συνέβησαν ενώ ταυτόχρονα η TAP δημοσίευε στην επίσημη εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης τον κατάλογο για τις εργολαβίες των διαφόρων έργων που θα πρέπει να αρχίσουν το 2016. Μια καλή ευκαιρία για τους υποψήφιους εργολάβους.

Παρότι η διαδικασία έκδοσης των επισήμων αδειοδοτήσεων δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί και το σημείο εξόδου του αγωγού στην Ιταλία δεν έχει ακόμη επισημοποιηθεί, στη πραγματικότητα όλοι γνωρίζουν ότι η προεπιλεγμένη τοποθεσία είναι το San Foca, στην επαρχία του Λέτσε και οι διάφορες φωνές της επίσημης διαμαρτυρίας-από τα συνδικάτα στις επιτροπές-μοιάζουν να έχουν παραδοθεί σ' αυτή την απόφαση και παραπονιούνται μονάχα για το γεγονός ότι παρακάμφθηκαν από τη πολιτική-τη τοπική και την αυτοδιοικητική κυρίως-και ότι δεν προστατεύθηκαν από τη δικαιοσύνη και τις δυνάμεις της τάξης.

Τώρα που η μάσκα της πολιτικής διαμεσολάβησης έπεσε εξολοκλήρου, τώρα που η φάρσα της υπεράσπισης των συμφερόντων των πολιτών από πλευράς ανεξάρτητων οργανισμών φάνηκε ξεκάθαρα για αυτό το οποίο πάντα ήταν, τώρα που ο μηχανισμός της ανάθεσης ναυάγησε οικτρά, εκδηλώνεται με ολοένα και σαφέστερο τρόπο ποιός είναι ο μοναδικός τρόπος πραγματικής αντιπαράθεσης ενάντια στους εξαναγκασμούς που θέλουν να μας επιβάλουν: η άμεση αντιπαράθεση, σε

πρώτο πρόσωπο , διαμέσου της επίθεσης. Κάποια φωνή προς αυτή την κατεύθυνση έχει υψωθεί ήδη εδώ και καιρό...

Η παλιά ιδέα της συγκεκριμένης έκφρασης της εχθρότητας μας ενάντια στους αποικιοκράτες και τους σπεκουλαδόρους κάθε είδους καθώς και στους συνεργάτες τους υιοθετήθηκε επιτέλους από κάποιο ανώνυμο ξάγρυπνο, που πήρε στα χέρια του τη καλή θέληση του καθώς και το θάρρος του και ώθησε τη καρδιά του -αλλά και τα χέρια του-πέρα από το εμπόδιο.

Είναι πιθανό ότι δεν θα συμφωνήσουν όλοι με αυτή την ενέργεια, ευνοχισμένοι από μια θρησκευτική ηθικολογία èκαθώς και από ένα ιερό φόβο για τον νόμο, όμως είναι αλλοτόσο σίγουρο ότι πολλοί είναι επίσης αυτοί που επιδοκίμασαν, γελώντας κάτω από τα χείλη τους,ώστε να μη γίνουν αντιληπτοί.

Οι νύχτες που θα έλθουν θα είναι ακόμη πολλές, με άστρα ή με βροχή, έτσι όπως και οι ημέρες, κρύες ή ζεστές, πρωτού να υλοποιηθεί η κατασκευή του αγωγού. Υπάρχει χρόνος για να ξαναδιανυθεί το πρόσφατα ανοιγμένο μονοπάτι και να γίνει περισσότερο προσβάσιμο. Μόνοι ή με συντροφιά, πολλοί ή λίγοι, πάντα σύμφωνα με τις κλήσεις και τις ανάγκες του καθενός .

Ποιός ξέρει άλλωστε μήπως τελικά σταματήσουμε να γελάμε κάτω από τα χείλη και μπορέσουμε να το κάνουμε ανοικτά και με θόρυβο...

■ Ποιός είναι ο σκοπός της ενέργειας;

Εχθροί του TAP

“Διαμαρτύρονται για την ενέργεια που περνάει κάτω απ’το σπίτι τους, όμως τη θέλουν οι ίδιοι για το σπίτι τους!”, φωνάζουν σήμερα οι ξενέρωτοι εθνικο-λαικιστές μπουρζουάδες όταν αντιλαμβάνονται τι έχει ταράξει ένα μικρό χωριό της Απουλίας και τώρα διευρύνεται σε όλη τη χώρα. Συμπλοκές μεταξύ αστυνομικών και διαδηλωτών μπροστά σε χώρους που σχεδιάζονται για εργοτάξια του TAP (Trans-Adriatic Pipeline – Διαδριατικός αγωγός φυσικού αερίου), του αγωγού αερίου με μήκος 3000 χιλιόμετρα που θα ξεκινήσει απ’το Αζερμπαϊτζάν μέχρι την Τουρκία (TANAP, Trans-Anatolian Natural Gas Pipeline) για να περάσει απ’την Ελλάδα και την Αλβανία διασχίζοντας την Αδριατική Θάλασσα, φτάνοντας τελικά στην ακτογραμμή του Λέτσε στην Ιταλία. Σ’αυτόν τον αγώνα που δεν είναι πάντα εύκολο να καταλάβουμε που τελειώνει η λογική και που αρχίζει το πρόσχημα, το Σαλέντο δεν είναι μόνο του!

Το Standing Rock για παράδειγμα είναι ένα φυσικο τοπίο ιθαγενών στη Βόρεια Ντακότα των ΗΠΑ. Το Hythe είναι ένα μικρό χωριό των ούτε χιλίων ψυχών, χαμένο στη βόρεια περιοχή της Αλμπέρτα του Καναδά. Αν αφησουμε τη Νέα Ήπειρο και μετακινηθούμε στην Ευρώπη, στη Γερμανία βρίσκουμε το Niederzier, μια κοινότητα 15000 περίπου κατοίκων στη Βόρεια Ρηνανία-Βεστφαλία. Στη Γαλλία έπειτα έρχονται στο μυαλό μας διάφορα μέρη όπως το Οτ Ντουράνς στις ψηλές Άλπεις, στα σύνορα με το Πιεμόντε (Ιταλία). Ή ακόμα μικρά χωριά διάσπαρτα στη Βουργουνδία, στο Οτ Βιέν, στο Λίγηρα, ή ακόμα και όχι τόσο μακριά απ’το Παρίσι. Επιπλέον, στη Φινλανδία θα μπορούσαμε να αναφέρουμε το Πιχαγιόκι και τον Βοθνικό κόλπο.

Τι θα μπορούσε να συνδέει όλα αυτά τα γεωγραφικά σημεία; Όχι μόνο το γεγονός ότι εκεί βρίσκονται υπο κατασκευή -ή και ενεργές εδώ και

χρόνια, όπως στη περίπτωση της Γερμανίας- μονάδες για την εκμετάλλευση των ενεργειακών πόρων, αλλά ότι αυτά τα σχέδια που ήθελαν και επέβαλαν κάποιοι απο ψηλά, βρίσκουν αντίσταση απο τα κάτω, με μορφές αγώνα που συχνά ξεφεύγουν απ'την αγωνία των ορίων νομιμότητας, ξεσπώντας σε ανοιχτή εξέγερση (από τη δυστυχία της διαμαρτυρίας στην ευφορία του σαμποτάζ). Η ενέργεια πλέον έχει γίνει συνώνυμη μιας δύναμης που δίνει ζωή και έτσι δεν διατρέχει σχεδόν ποτέ τον κίνδυνο να μπει υπό αμφισβήτηση. Όλοι τη θέλουν γιατί σε κανέναν δεν αρέσει η αδυναμία, η ακινησία, η παράλυση (που συνοδεύουν την έλλειψη ενέργειας). Αυτό το πράγμα μας δείχνει ότι η συσσώρευση ενέργειας και η εύρεση και εκμετάλλευση των πηγών της γίνονται παγκοσμίως αντιληπτά ως αυτονόητο γεγονός, πάντα θετικό και πολύτιμο. Μπορεί να γίνεται κριτική πάνω σε ένα συγκεκριμένο είδος ενέργειας που θεωρείται ρυπογόνο και επικίνδυνο –όπως η πυρηνική ενέργεια- αλλά ποτέ πάνω στην ίδια την ανάγκη για ενέργεια. Αυτό εξηγεί από τη μια το λόγο που πολλοί αντιτιθέμενοι τείνουν να κριτικάρουν την αλαζονεία της απόφασης και τις τεχνικές επιλογές γύρω από διάφορα ενεργειακά πρότζεκτ παρά τον ίδιο το στόχο τους, και από την άλλη πολλοί υποστηρικτές τέτοιων πρότζεκτ σοκάρονται κάθε φορά που κάποιος τολμά να αντισταθεί σε αυτό που στα μάτια τους αντιπροσωπεύει λίγο ως πολύ τη συνέχεια της ζωής στον πλανήτη.

Στις ΗΠΑ και στον Καναδά για παράδειγμα, οι διαδηλώσεις γίνονται ενάντια σε ένα αγωγό πετρελαίου. Ενάντια στον Dakota Access Pipeline (DAP), που καλύπτει απόσταση 2000 χιλιομέτρων μεταξύ της Βόρειας Ντακότα και του Ιλινόις, πολλές φυλές ερυθρόδερμων κήρυξαν πόλεμο. Πέρα από τις συνηθισμένες συλλογές υπογραφών και καταθέσεις αιτημάτων προς τις αρχές (τον περασμένο Σεπτέμβρη αυτές δεν ήταν λιγότερες από 33.000) τον περασμένο Απρίλη, οι απόγονοι του Καθιστού Ταύρου έστησαν ένα καμπ, θέλοντας να το κάνουν κέντρο πολιτισμικής κληρονομιάς και πνευματικής αντίστασης ενάντια στον αγωγό, στο οποίο συμμετείχαν χιλιάδες διαδηλωτές (με πολλούς λευκούς ανάμεσα τους). Και εκεί, στη σύγκλιση δύο ποταμών –ένα μέρος που πολλοί ερυθρόδερμοι θεωρούν ιερό- πραγματοποιήθηκαν πολλές διαδηλώσεις που κατέληξαν σε βίαιες συγκρούσεις με αστυνομικούς. Φαίνεται πως οι Σιού αντιτίθενται στο πέρασμα

του αγωγού από τη γη τους γιατί θα κατέστρεφε ιστορικά και θρησκευτικά μνημεία που είναι σημαντικά για τη παράδοση τους ενώ θα έθετε και σε κίνδυνο τα αποθέματα νερού τους. Ακόμα, η φυλή δεν είχε ληφθεί επαρκώς υπόψη για το σχέδιο. Στον αντίποδα, το *Energy Transfer Crude Oil* επιμένει ότι αυτός ο αγωγός –πέρα από το να είναι ένα πιο ασφαλές, οικολογικό και οικονομικό σύστημα για τη μεταφορά πετρελαίου-, θα βοηθούσε τις ΗΠΑ να είναι λιγότερο εξαρτημένες από πολιτικά ασταθή καθεστώτα, ενώ θα δημιουργούσε και χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας.

Στην άλλη μεριά των συνόρων, στον Καναδά, στις 15/01/17 κάποιος χρησιμοποίησε τα μηχανήματα στο εργοτάξιο για να σκάψει και να καταστρέψει ένα κομμάτι από άλλον αγωγό που κατασκευαζόταν, προκαλώντας ζημιές ύψους πάνω από 700.000 δολάρια (αλλά χωρίς να προκαλέσει τοξικές κηλίδες). Η περιοχή του Hythe είναι μια ζώνη με πλούσια παράδοση, στην οποία τις τελευταίες δεκαετίες εκατοντάδες άμεσες δράσεις έχουν πραγματοποιηθεί ενάντια σε αγωγούς και πετρέλαια.

Λίγο έξω απ' το Hythe υπήρχε μια χριστιανική κοινότητα με επικεφαλή τον Wiebo Arienas Ludwig (ο επονομαζόμενος Τζων Μπράουν, *Αμερικανός αγωνιστής για τη κατάργηση της δουλείας*) που μάχονταν ενάντια στις βιομηχανίες φυσικού αερίου και πετρελαίου και πέθανε από καρκίνο το 2011 μετά από διάφορες μεγάλες και καταστροφικές δικαστικές περιπέτειες (θεωρήθηκε ύποπτος ως ο συγγραφέας διάφορων δράσεων σαμποτάζ, συνελήφθη ενώ αγόραζε δυναμίτη από αστυνομικό που είχε διεισδύσει στο κίνημα). Πριν ένα μήνα, μετά το τελευταίο σαμποτάζ, ένας υπάλληλος του Καναδικού Ομίλου Ενεργειακών Αγωγών περίλυπος ανακοίνωνε ότι “παρά τη παρουσία προσωπικού ασφαλείας, εάν ένα ή περισσότερα άτομα εκεί έξω θέλουν να προκαλέσουν ζημιές, μπορούν να εισέλθουν και να τις διαπράξουν ενώ οι υπάλληλοι βρίσκονται στην άλλη πλευρά”.

Στη Βεστφαλία, στο Niederzier, συναντάμε το περιβόητο ορυχείο του Hambach. Λιγνίτης ή ανθρακίτης, όχι πετρέλαιο. Ενεργό από το 1978, το Hambach, με τα 34 τετραγωνικά χιλιόμετρα του και βάθος 450 μέτρων, είναι η μεγαλύτερη τεχνητή τρύπα στην Ευρώπη. Με το πέρασμα των χρόνων, σε αυτή τη ζώνη, ολόκληρα χωριά αφανίστηκαν από την επιφάνεια της γης, κατασπαραγμένα από τη βιομηχανία άνθρα-

κα –που σήμερα θεωρείται ακόμα πιο αναγκαία για την αποφυγή της χρήσης πυρηνικής ενέργειας- και τώρα η περαιτέρω εξάπλωση του απειλεί το ομώνυμο δάσος για το οποίο πολύς κόσμος κινητοποιείται. Κάποιοι χτίζουν μικρά δεντρόσπιτα και ζουν εκεί για να επιβραδύνουν το κόψιμο του δάσους, άλλοι αφιερώνονται σε άλλες δραστηριότητες αναταραχής. Στις 25/11/2016 για παράδειγμα, κάποιος κόσμος περίμενε τη κάλυψη της νύχτας για να επιτεθεί με φωτιά σε υποδομές της ενεργειακής πολυεθνικής εταιρίας RWE στους περιβάλλοντες χώρους του ορυχείου. Επίσης, στις αρχές Ιανουαρίου αυτής της χρονιάς, η σιδηροδρομική εγκατάσταση του ορυχείου τυλίχτηκε στις φλόγες.

Εν τω μεταξύ στη Γαλλία, οι γραμμές υψηλής τάσης, όπως και τα αιολικά πάρκα, έχουν τεθεί υπό αμφισβήτηση. Στο Οτ Ντουράνς έχει χαθεί το μέτρημα απ'τα απαντωτά σαμποτάζ που πραγματοποιήθηκαν τα τελευταία χρόνια σε ένδειξη διαμαρτυρίας ενάντια σε ένα πρότζεκτ που σύμφωνα με το RTE (Εταιρία Μεταφοράς Ηλεκτρισμού) θα επιτύγχανε ένα πραγματικό θαύμα χτίζοντας δύο νέες γραμμές υψηλής τάσης, με εκατοτάδες πυλώνες. Θα εγγυόταν όχι μόνο την ολοκλήρωση των πρότζεκτ ανανεώσιμης ενέργειας αλλά θα εγγυόταν και τη διατήριση της βιοποικιλότητας της περιοχής! (sic)

Η εξάρτηση από τη πυρηνική ενέργεια παίζει ακόμα σημαντικό ρόλο στο χτίσιμο αιολικών πάρκων που έχουν σχεδιαστεί για πολλές περιοχές της Γαλλίας (σαν αυτές που λειτουργούν ήδη στην Απουλία και σε άλλα σημεία της Ιταλίας) Αλλά ακόμα και σε αυτή τη περίπτωση, διαδηλώσεις και άμεσες δράσεις, που αφήνουν άφωνους τους υποστηρικτές της λεγόμενης καθαρής ενέργειας, δεν λείπουν. Όπως οι υπάλληλοι της εταιρίας Euron, μια πολυεθνική που εκμεταλλεύεται το αιολικό πάρκο στο Saint-Suplice Les Feuilles που αντιμετωπίζουν “μια πρωτοφανή εναντίωση από άτομα που στερούνται επιχειρημάτων, ενώ εμείς παίζουμε το παιχνίδι της διαφάνειας και της ενημέρωσης”. Προμοτάρουν ένα είδος ανανεώσιμης ενέργειας που δεν μολύνει και έτσι δεν καταλαβαίνουν γιατί σε όλη τη χώρα γίνονται επιθέσεις στους πύργους μετρήσεων των ανέμων. Τη νύχτα μεταξύ 4ης και 5ης Απριλίου 2016, ο πύργος στο Fertreuve στην περιοχή Amognes, καταστράφηκε. Πύργος που ήταν χτισμένος απ'την VSB σε χωράφι ιδιοκτησίας του δημάρχου του χωριού. Μεταξύ 31ης Οκτωβρίου και 1ης Νοεμβρίου, κατεδαφίστηκε ο πύργος στο Shâtenay-sur-Seine που είχε χτιστεί ένα

χρόνο νωρίτερα από την εταιρία Neoen. Μια νύχτα αργότερα, πύργος στο Doizieux της εταιρίας Abowind, καταστράφηκε (για δεύτερη φορά μέσα σε λίγους μήνες). Κατά τον δήμαρχο του χωριού, “ήταν μια πράξη βανδαλισμού που πραγματοποιήθηκε από μια μικρή ομάδα τελείως ανεύθυνων ατόμων που δεν έχουν άλλο λόγο ύπαρξης πέρα από τη βία και τη μισαλλοδοξία που επιδεικνύουν”. Πιο πρόσφατα, τη νύχτα της 11ης και της 12ης Φεβρουαρίου 2017, η “Συλλογικότητα Αντιφρονούσα Δράση Άνεμος της Αλλαγής” κατέβασε μια ανεμογεννήτρια στο Savigné που ανήκε στην εταιρία RES.

Μιλώντας για τη Φινλανδία, δεν είναι όλοι έτοιμοι να επιτρέψουν στη *Fennovoima* -συνεργατική εταιρία της κρατικής ρωσικής εταιρίας Rosatom, μοναδικής εταιρίας στο κόσμο με δυνατότητα διανομής κάθε κομματιού πυρηνικής τεχνολογίας- να χτίσει εργοστάσιο παραγωγής πυρηνικής ενέργειας στο Hanhikivi, στο Βοθνικό κόλπο, ένα πρότζεκτ στο οποίο πολλές διεθνείς επιχειρήσεις εμπλέκονται. Πέρα από καμπ διαμαρτυρίας, και μετά από ένα σαμποτάζ σε μηχανήματα στο εργοτάξιο του Πιχαγιόκι τον Ιούνιο του 2015, κατά την άνοιξη του 2016 καταστράφηκαν με εμπρησμό οχήματα της εταιρίας σεκιούριτι του εργοταξίου και έπειτα μπλοκαρίστηκε με αυτά ο δρόμος που οδηγεί στο εργοτάξιο, μια κίνηση που εξέφραζε άρνηση για οποιοδήποτε διάλογο, για οποιαδήποτε δημόσια συζήτηση και για οποιαδήποτε διαπραγμάτευση.

Προφανώς, καθénas και καθεμία από τους αντιτιθέμενους διαφόρων ενεργειακών πρότζεκτ υπό κατασκευή ανά τον κόσμο έχουν τους δικούς τους λόγους να παλέψουν, από τη προστασία των παραδόσεων ως τη προστασία της φύσης και της ζωής. Αλλά υπάρχουν και άλλα παγκόσμια προβλήματα που σπανίως λαμβάνονται υπόψη γιατί θα έθιγαν το ζήτημα του ίδιου του πολιτισμού στον οποίο ζούμε. Εν ολίγοις: *που αποσκοπεί όλη αυτή η ενέργεια στη σημερινή κοινωνία;*

Όταν κρατικοί αξιωματούχοι και εξουσιοδοτημένοι αντιπρόσωποι πολυεθνικών μιλάνε για την ενέργεια και την αναγκαιότητα εύρεσης νέων πηγών –είτε πυρηνικών ή αιολικών, άνθρακα ή αερίων-, για τι πράγμα ακριβώς μιλάνε; Για ποιο λόγο προετοιμάζονται να διυλίσουν 7.4 δισεκατομμύρια βαρέλια πετρελαίου από το Bakken Formation στη Βόρεια Ντακότα ή να επεξεργαστούν κάθε χρόνο 30 εκατομμύρια τόνους

άνθρακα από το ορυχείο του Hambach; Ανησυχούν μήπως σαπίσουν τα φαγητά στα ψυγεία μας, μήπως σβήσουν τα φώτα στα σπίτια μας, μήπως αντιμετωπίσουμε δυσκολίες στις καθημερινές μας δουλειές, μήπως υπάρξει έλλειψη καυσίμων, εκμετάλλευσης και ελέγχου; Αυτή είναι μια από αυτές τις κοινοτοπίες που ενώ μας συνοδεύει 24 ώρες το 24ωρο, κάποιοι τείνουν να ξεχάσουν. Ο σκοπός της ενέργειας είναι να κάνει αυτό τον κόσμο να λειτουργεί, ένα κόσμο που σίγουρα δεν φτιάχτηκε στα μέτρα του ανθρώπου.

Ίσως ο καλύτερος τρόπος για να κατανοήσουμε αυτό το πράγμα είναι να ρίξουμε μια ματιά στην ιστορία της ενέργειας.

Είναι μια ιστορία που διαιωνίζεται βασισμένη σε ψέματα, τα ψέματα της υποτιθέμενης ενεργειακής μετάβασης. Αυτές οι μεταβάσεις δεν υπάρχουν, δεν υπήρξαν ποτέ. Δεν πήγαμε από το ξύλο στον άνθρακα, από τον άνθρακα στο πετρέλαιο και από εκεί στη πυρηνική... Η ιστορία της ενέργειας δεν έχει κάνει τέτοιες μεταβάσεις, έχει κάνει μόνο προσθήκες. Το γεγονός αυτό καλύπτει και άλλο ένα ψέμα, το ψέμα της εναλλακτικής πηγής ενέργειας του TAP ως χρήσιμης για να μην χρησιμοποιηθούν διαφορετικοί πόροι που μολύνουν. Στη πραγματικότητα, ο πολιτισμός μας τείνει να συσσωρεύει και όχι να αντικαθιστά. Το γεγονός ότι κάποιες κυβερνήσεις αποφεύγουν τη χρήση κάποιας συγκεκριμένης μορφής ενέργειας, αυτό δεν γίνεται λόγω κάποιων ηθικών ανησυχιών, αλλά για στρατηγικούς λόγους. Η Γερμανία πχ. ενώ είναι μια από τις ηγέτιδες χώρες στον τομέα της ηλιακής ενέργειας και (αυτή τη στιγμή) προτίθεται να μη κάνει χρήση πυρηνικής ενέργειας, είναι την ίδια ώρα μια τεράστια παραγωγός ενέργειας από καύση άνθρακα, πολύ ρυπογόνα (το ορυχείο του Hambach θεωρείται το τρίτο πιο βλαβερό στην Ευρώπη). Και κατά τη διάρκεια όλων αυτών των ετών κατανάλωσης του άνθρακα, μολονότι είναι χαμηλότερη από τη κατανάλωση πετρελαίου, αυτή αυξήθηκε. Περισσότερος άνθρακας καίγεται σήμερα από ότι παλιότερα.

Ιστορικά, οι ενεργειακές μεταβάσεις/προσθήκες δεν υπακούν σε μια εσωτερική λογική προόδου (οι πρώτες ατμομηχανές ήταν πανάκριβες και αναποτελεσματικές) αλλά ούτε σε μια λογική ξεπεράσματος ελλείψεων (η ΗΠΑ διάλεξαν τον άνθρακα ακόμα και αν κατείχαν τεράστια δόση). Σε τελική ανάλυση είναι οι λογικές της εξουσίας που επικρα-

τούν, δηλαδή οι πολιτικές και οι στρατιωτικές επιλογές. Η περίπτωση του πετρελαίου είναι εμβληματική. Ο κύριος ρόλος του είναι στην ουσία άμεσα συνδεδεμένος με την ηγεμονία των ΗΠΑ. Η άνοδος της τιμής του και της χρήσης του θα ήταν ανεξήγητη από μια καθαρά οικονομική σκοπιά. Ο άνθρακας είναι φθηνότερος αλλά έχει ένα τεράστιο μειονέκτημα. Πρέπει να εξαχθεί από ορυχεία κομμάτι-κομμάτι, φορτωμένο σε κομβόι, να μεταφερθεί με βαγονέτα σιδηρόδρομου ή μέσω υδραγωγών, να μπει σε υψικαμίνους που πρέπει να γεμισθούν, να επιτηρηθούν και να καθαριστούν. Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρακας δίνει σε αυτούς που τον εξαγουν –τους ανθρακωρύχους- τη δυνατότητα να διακόψουν τη ροή της ενέργειας που τρέφει την οικονομία. Κατά αυτό τον τρόπο τα αιτήματά τους δεν μπορούν να αγνοηθούν από τους κυβερνώντες, που στο τέλος του 19ου αιώνα είδαν στους αγώνες των ανθρακωρύχων τη ζύμωση που έφερε την ανάπτυξη των συνδικάτων και των μαζικών οργανώσεων, μέχρι την επέκταση του δικαιώματος της ψήφου και την υιοθέτηση των νόμων της κοινωνικής ασφάλισης. Η πετρελαιοποίηση του κόσμου, κατά συνέπεια, ανταποκρίνεται σε μια απόπειρα από τη κυβέρνηση των ΗΠΑ να αποδυναμώσει τα εργατικά κινήματα. Το πετρέλαιο εξορύσσεται στην επιφάνεια και έτσι είναι πιο εύκολα ελέγξιμο και μεταφερόμενο, χρειάζεται λιγότερους εργάτες αλλά με πιο πολυποίκιλες ικανότητες (κάτι που εμποδίζει τη δημιουργία δυνατών εργατικών ενώσεων). Ένας απ'τους στόχους του σχεδίου Μάρσαλ ήταν να ενθαρρύνει τις ευρωπαϊκές χώρες -μολυσμένες από τον ιό της ανατροπής που οδήγησε σε πολυάριθμες εξεγέρσεις στο πρώτο μισό του περασμένου αιώνα- να εγκαταλείψουν τον άνθρακα για χάρη του πετρελαίου. Για το σκοπό αυτό, ουκ ολίγα κονδύλια δόθηκαν για τη κατασκευή διυλιστηρίων.

Η ενέργεια που καταναλώνει κάθε άτομο ξεχωριστά σπίτι του, που είναι και τόσο εμφανής στις διαφημίσεις των ενεργειακών εταιριών, δεν έχει καμία σχέση με την ενέργεια που χρειάζεται η κατασκευαστική και η στρατιωτική βιομηχανία. Μια μόνο εταιρία είναι δυνατόν να καταναλώνει ενέργεια ίση με τη ποσότητα που καταναλώνει μια ολόκληρη πόλη. Για να μη μιλήσουμε και για τον πόλεμο, που καταβροχθίζει ενέργεια σε απίστευτες ποσότητες. Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, κάθε αμερικανός στρατιώτης κατανάλωνε ένα γαλόνι πετρέλαιο (3.7 λίτρα) τη μέρα, που αυξήθηκε σε 9 γαλόνια (33.3 λίτρα)

στο πόλεμο του Βιετνάμ, μετά σε 10 γαλόνια (37 λίτρα) στην επιχείρηση της καταιγίδας της Ερήμου και μετά σε 15 (55.5 λίτρα) στον Β' πόλεμο του Περσικού κόλπου. Τα νέα πολεμικά όπλα καίνε τόση ενέργεια που η κατανάλωσή τους δεν μετριέται σε λίτρα ανα 100 χλμ αλλά σε λίτρα ανα ώρα. Ένα F-15 μαχητικό τζετ καίει 7000 λίτρα κηροζίνης ανα ώρα, ένα B-52 βομβαρδιστικό 12000. Το 2006, η πολεμική αεροπορία των ΗΠΑ κατανάλωσε 9.62 δισεκατομμύρια λίτρα κηροζίνης. Αυτά είναι παραδείγματα και σκέψεις που μας οδηγούν σε πιο βασικά ερωτήματα: *τι χρησιμότητα έχει η ενέργεια και ποιοι αποκομίζουν κέρδη απ'την επιλογή του τρόπου εξόρυξής της;*

Το ότι ο κόσμος βρίσκεται στο χείλος της αβύσσου είναι μια επίγνωση ή ακόμα απλώς μια διαίσθηση που εξαπλώνεται, και κανένα μηντιακό-τεχνολογικό αναισθητικό δεν μπορεί να τη σταματήσει. Με κάθε επαναστατικό ορίζοντα ακυρωμένο απ'την ιστορία, μπροστά σε μια ανθρωπότητα σε παρακμή -και στο έλεος πολέμων, καταστροφών, επιδημιών και πληθυσμιακών εξόδων, μόνο ο αφανισμός διαφαίνεται, και γίνεται πιθανός μέχρι και για τον πιο αισιόδοξο ειδικό. Δεν υπάρχουν σωσίβια σωτηρίας στη τιτανική κοινωνία μας. Γι'αυτούς που δεν θέλουν να ξοδέψουν τις ζωές τους σε προσευχές ή στην αδιαφορία, όσο και γι'αυτούς που δεν προθυμοποιούνται να συνθηκολογήσουν με το μοιραίο, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία: *να μπλοκάρουμε τα πάντα είναι το ελάχιστο που θα μπορούσε ένα άτομο να προσπαθήσει.* Οι σημερινοί αγώνες ανά την υφήλιο ενάντια στην εκμετάλλευση των ενεργειακών πόρων, όχι μόνο δημιουργούν την αμφιβολία, αλλά προσφέρουν και πιθανότητες. Η πολλαπλότητα και η αντιφάση των κινήτρών τους δεν πρέπει να μας ξεγελουν. Σήμερα, σε σχέση με το παρελθόν, φαίνεται πιθανή η επιθυμία για ανατροπή να συναντήσει την ελπίδα για επιβίωση στο ίδιο πεδίο, στο πεδίο που θέλει να εμποδίσει και να σταματήσει τη τεχνική αναπαραγωγή του υπάρχοντος. Αλλά είναι επίσης και μια διαμάχη που είναι έτοιμη να μετατραπεί σε σύγκρουση διότι είναι φανερό ότι *ένα κομμάτι του προβλήματος δεν μπορεί να είναι και ταυτόχρονα κομμάτι της λύσης του.* Η ζωή χωρίς όλη αυτή την ενέργεια που είναι χρήσιμη μονάχα στους πολιτικούς και τους διαμεσολαβητές, είναι η θέληση για ζωή χωρίς αυτούς που

εξευρευνούν, εκμεταλλεύονται, πωλούν και χρησιμοποιούν την ενέργεια για να εξυπηρετήσουν αποκλειστικά τα συμφέροντα της εξουσίας τους.

Η ενεργειακή ανάγκη ενός ολόκληρου πολιτισμού -ο πολιτισμός του χρήματος και της εξουσίας- δεν μπορεί να τεθεί υπό αμφισβήτηση μόνο και μόνο για λόγους σεβασμού προς αιωνόβια ελαιόδεντρα και αρχαίες τελετές ή για να σωθούν δάση και παραλίες που είναι σε μεγάλο ποσοστό ήδη μολυσμένα. Μονάχα μια *διαφορετική* αντίληψη της ζωής, του κόσμου και των κοινωνικών σχέσεων μπορεί να το επιτύχει αυτό. Μόνο αυτό το πράγμα μπορεί και θα έπρεπε να θέτει την ενέργεια υπό αμφισβήτηση –αναφορικά με τις ανάγκες, τις απαιτήσεις, κατά συνέπεια και για τις δομές της- και κάνοντας αυτό, μπαίνει και ο ίδιος ο ανθρώπινος πολιτισμός υπό αμφισβήτηση.

Φυσικά αυτό το πράγμα είναι εφιάλτικό για τον καθένα που κατέχει εξουσία και ανησυχεί για τα προνόμιά και τα εισοδήματά του. Δεν είναι τυχαίο που οι γραφειοκράτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχουν ανακυρήξει την ενέργεια ως ένα από τα πιο ευαίσθητα ζητήματα της: οι πηγές ενέργειας είναι “κρίσιμες υποδομές” που πρέπει να τις υπερασπιστούν με κάθε κόστος. Γι’αυτό και η Ιταλική κυβέρνηση ανακυρήξε τον Ταρ ως ένα “στρατηγικό” πρότζεκτ. Κατά μια ορισμένη έννοια, η εξουσία γνωρίζει ότι οι άνθρωποι μπορούν να ζήσουν (και να ζήσουν καλύτερα) χωρίς όλη αυτή την ενέργεια. Το κράτος όμως δεν μπορεί.

Εάν στερήσουμε από αυτόν το κόσμο την ενέργεια που τον αναπαράγει και τον διαιώνίζει, τι ακριβώς θα συμβεί;

Η αποκάλυψη που οι φρουροί της τάξης ορκίζονται ότι θα συμβεί όταν η βιομηχανία και τα αγαθά θα μπλοκαριστούν με την πρόκληση επανειλημμένων σαμποτάζ, λυντσαρίσματα στους δρόμους και διαφόρα μακελειά ; Η ίσως προκύψει ένας άλλος τρόπος ζωής , πιο απλός, πιο ευσυνείδητος;

Κατά τον ίδιο τρόπο που ενάντια σε όλους τους εξαναγκασμούς δεν αποδεχτήκαμε ποτέ το κράτος ως κάτι αναγκαίο για τη κοινωνική οργάνωση, ή την εργασία ως μια αναγκαία δραστηριότητα, έτσι και η ανάγκη για ενέργεια δεν θα μας κάνει ποτέ να δεχτούμε τις πυρηνικές μονάδες ή τα αιολικά πάρκα, τις πετρελαϊκές εξορύξεις ή τους αγωγούς

φυσικού αερίου. Δεν μπορεί να μας αφορά η παροχή καθαρής και οικονομικής ενέργειας σ'αυτήν τη κοινωνία του θανάτου -αυτή αφορά αποκλειστικά τους υποστηρικτές της απο-ανάπτυξης- εμάς μας αφορά η καταστροφή της κοινωνίας του θανάτου.

Διακόπτοντας την ενέργεια, παλεύοντας ενάντια σε παλιές και νέες πηγές ενέργειας, δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση πισωγύρισμα της ανθρωπότητας στο ζοφερό σκοταδισμό. Απεναντίας, το στοίχημα σήμερα για ένα μέλλον απελευθερωμένο από τον καθημερινό εκβιασμό της επιβίωσης και τα προστάγματα της πολιτικής και της οικονομίας, βρίσκεται στο συγκεκριμένο πεδίο της αυτονομίας για κάθε έναν/μία και για όλους μαζί.

Μάρτιος 2017

II Ο πόλεμος μέσα στο σπίτι μας I

Εχθροί του ΤΑΡ

“Πρέπει να εκκενώσουμε με κάθε τρόπο τη περιοχή”. Αυτά είναι τα λόγια ενός επικεφαλής της αστυνομίας με το παρατσούκλι: “εκτελεστής”, μπροστά από τους διαδηλωτές που είναι καθισμένοι κατά γής και προσπαθούν να εμποδίσουν τα φορτηγά ενός υπεργολάβου του ΤΑΡ να βγουν από το εργοτάξιο μεταφέροντας τα κομμένα δέντρα ελιάς, προεόρτιο της έναρξης των εργασιών για τη κατασκευή του αγωγού αερίου στην ιταλική πλευρά. Αυτές τις ημέρες όλοι γνώρισαν το πραγματικό πρόσωπο του κράτους: οι διαδηλωτές, τα επιμέρους άτομα, μέχρι τους δημάρχους με τις τρίχρωμες κορδέλες της ιταλικής σημαίας. Το κράτος, η κυβέρνηση του και το κοινοβούλιο του περνούν πάνω από όλους, δεν υπολογίζουν πραγματικά κανένα απολύτως: τη γη, τα δέντρα, τους ανθρώπους, τις ιδέες, τις καρδιές, τα σώματα. Αυτό που προέχει είναι η διασφάλιση της πολυεθνικής ΤΑΡ, στην οποία επίσης συμμετέχει και το ιταλικό κράτος, διαμέσου της Saipem και της Snam και να της επιτρέψουν να εκτελέσει τις απαραίτητες εργασίες για να κατασκευαστεί ένα έργο που στο Σαλέντο κανείς δεν θέλει και για ποικίλους λόγους.

Και έτσι το κράτος και η οικονομία αποκαλύπτουν τι σημαίνει να είσαι σε εμπόλεμη κατάσταση, να δρας ενάντια στα εδάφη και τους πληθυσμούς και αυτό είναι που ακριβώς συμβαίνει σε κάθε μέρος του κόσμου εκεί όπου τα οικονομικά συμφέροντα, τα χρήματα, το κέρδος, η εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών, της φύσης και των ανθρώπων αποτελούν τη καθημερινότητα.

Αυτές τις ημέρες αισθανόμαστε πιο κοντά στο Ιράκ, στο Αφγανισταν, στο Αζερμπαϊτζάν, στη Νιγηρία, στη Βόρεια Ντακότα όπου ο πλούτος υφαρπάζεται και αποικιοποιούνται τα εδάφη.

Και είναι ακριβώς έτσι που έχει γίνει και στο Σαλέντο ήδη εδώ και δεκαετίες, οι περιβαλλοντικές τοξικότητες προστίθενται η μια στην άλλη, από την υπόθεση xylella που στοχεύει να μεταμορφώσει την παραδο-

σιακή γεωργία σε βιομηχανική, μέχρι τις αποκαλούμενες ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, περνώντας από την ΙΙνα (μεταλλουργία στον Τάραντα) και τα τοξικά απόβλητα που τα θάβουν εδώ και δεκαετίες στους αγρούς του Σαλέντο.

Τώρα σε όλα αυτά προστίθεται ο αγωγός TAP του οποίου ο υπεύθυνος ασφάλειας που είναι παρών στο εργοτάξιο, είναι ένας μισθοφόρος, ένας πρώην αλεξιπτωτιστής που εξαγοράζεται από τις πολυεθνικές που κάνουν το γύρο του κόσμου. Ένα άλλο κομμάτι του πολέμου που πρέπει να μας ανοίξει τα μάτια.

Η αποφασιστικότητα και η οργή που επιδείχτηκε αυτές τις ημέρες από πλευράς πολλών ατόμων που προσπαθούν να μπλοκάρουν τα μέσα του TAP, περικυκλωμένοι από εκατοντάδες άνδρες των δυνάμεων της αστυνομίας, για να εμποδίσουν το ξερίζωμα των δέντρων ελιάς, είναι μια από τις απαντήσεις που ήταν δυνατό να μπει στο πεδίο της μάχης. Μαζί με το δυνατό άνεμο της τραμοντάνας και τη δύναμη της ζωής και των ονείρων μας συνεχίζουν να φυσούν και οι σπίθες τους δυναμώνουν τη φωτιά.

ΟΧΙ TAP, ΟΧΙ ΚΡΑΤΟΣ, ΟΧΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Απρίλιος 2017

■ Κάποιες χρήσιμες διευθύνσεις I

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΑΡ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Διαδριατικός Αγωγός Φυσικού Αερίου TAP AG

* Χατζηγιάννη Μέξη 5 / 115 28 Αθήνα

Γραφείο Project management

* Κεφαλληνίας & 28ης Οκτωβρίου 43 / 546 27 Θεσσαλονίκη

Γραφείο Θεσσαλονίκης

* Αγ. Γεωργίου 5 / 570 01 Θέρμη, Θεσσαλονίκη

Γραφείο Κομοτηνής

* Πλατεία Ειρήνης 17 & Παπαφλέσσα / 691 32 Κομοτηνή

Γραφείο Κοζάνης

* Μεγ. Αλεξάνδρου 15 / 501 00 Κοζάνη

ΚΑΙ:

J&P-ΑΒΑΞ Α.Ε.

Ανέλαβε μαζί με την εταιρία Bonatti το συμβόλαιο για την μηχανολογία, προμήθεια και κατασκευή των περίπου 760 χμ αγωγού στην Ελλάδα και Αλβανία.

* Αμαρουσίου-Χαλανδρίου 16 / 151 25 Μαρούσι, Αθήνα

ΕΛΛΑΚΤΟΡ Α.Ε.

Διεθνής όμιλος με βάση στην Ελλάδα που ανέθεσε την κατασκευή

του αγωγού στην Γαλλική εταιρία SPIECAPAG SA, θυγατρική της VINCI GROUP.

* Ερμού 25 / 145 64 Νέα Κηφισιά, Αθήνα

Corinth Pipeworks S.A.

Ανέλαβε το συμβόλαιο για την προμήθεια των 495 χλμ αγωγών, στο σύνολο 270.000 τόνων περίπου.

* Αμαρουσίου-Χαλανδρίου 33 / 151 25 Μαρούσι, Αθήνα

ΤΕΡΝΑ Α.Ε.

Ανέλαβε το συμβόλαιο για τη κατασκευή των σταθμών συμπίεσης στην Ελλάδα και την Αλβανία.

* Μεσογείων 85 / 115 26 Αθήνα

Siemens A.E.

Ανέλαβε το συμβόλαιο για τη κατασκευή των αεριοστροβίλων.

* Αγησιλάου 6-8 / 151 23 Μαρούσι, Αθήνα

* Χάλκης & Αγ.Αναστασίας / 570 01 Θεσσαλονίκη

Κ/Ξ TOPMAPS

Κοινοπραξία των ελληνικών εταιρειών παροχής συμβουλών ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΤΜ Ε.Ε., ΓΑΙΑ Α.Ε. και Geomatics Α.Ε.. Είναι υπεύθυνη για την ενημέρωση των δεδομένων σχετικά με την κατοχή και τη χρήση του εδάφους κατά μήκος των αγωγών στην Ελλάδα.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΤΜ Ε.Ε.

* 25ης Μαρτίου 21 / 546 45 Θεσσαλονίκη

ΓΑΙΑ Α.Ε. ΜΕΛΕΤΩΝ

* Μοναστηρίου 95 / 546 27 Θεσσαλονίκη

* Κερασούντος 45 / 171 24 Νέα Σμύρνη, Αθήνα

Geomatics AE

* Ζαΐμη 8 / 106 83 Αθήνα

C&M Engineering A.E.

Ανεξάρτητη εταιρεία παροχής υπηρεσιών Συμβούλου Διοίκησης Έργων, Εκπόνησης Μελετών και Διοίκησης Κατασκευών. Παρέχει υπηρεσίες μηχανικής για τον αγωγό στην Ελλάδα.

* Πρατίνου 99 / 116 34 Αθήνα

SPEED Σύμβουλοι Ανάπτυξης Α.Ε.

Μια από τις παλιότερες Ελληνικές ανεξάρτητες εταιρείες συμβούλων που συμμετέχει στην κατασκευή του ΤΑΡ ως υπεργολάβος της ROYAL HASKONING DHV.

* Αβέρωφ 30 / 104 33 Αθήνα

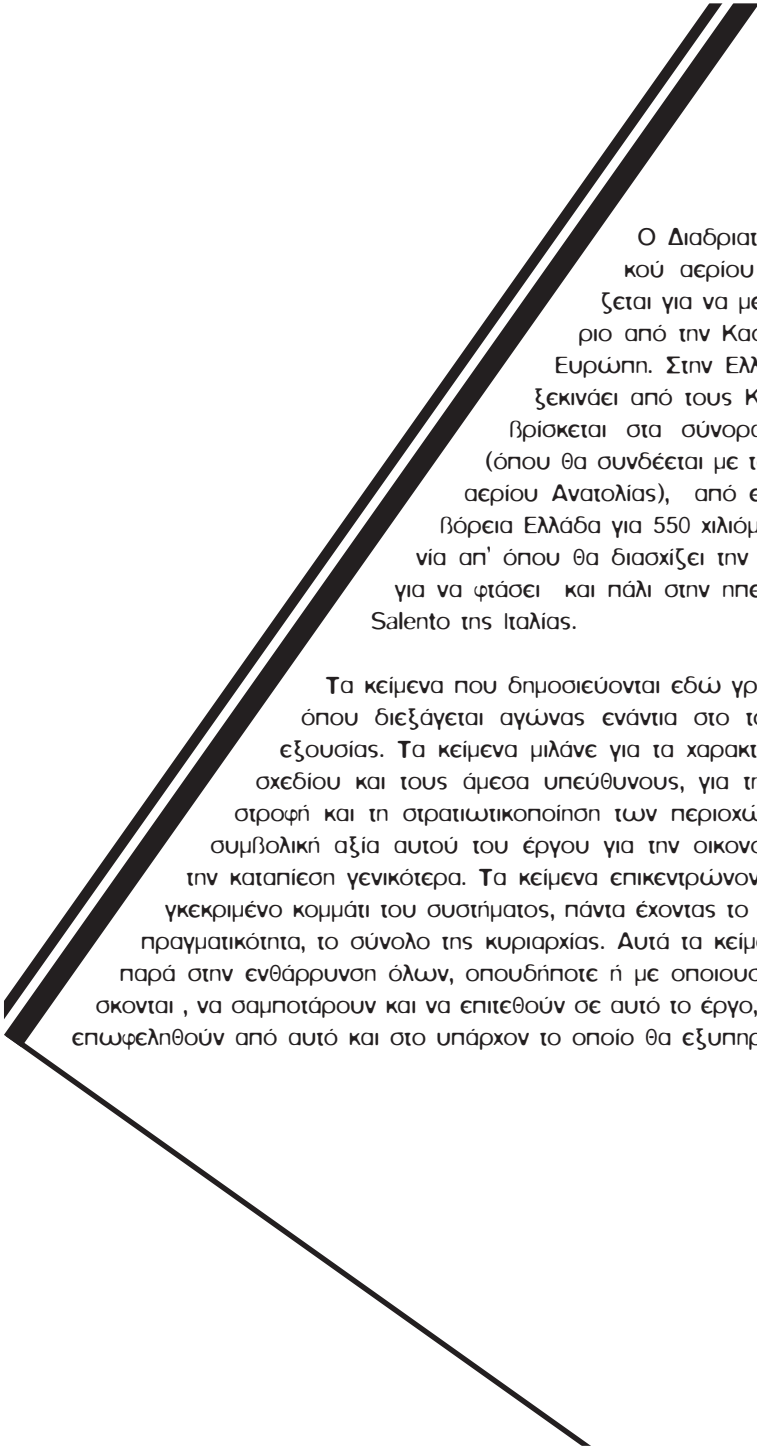
Kantor A.E.

Ευρωπαϊκή εταιρία συμβούλων που συμμετέχει στην κατασκευή του ΤΑΡ με γραφεία στην Αθήνα, αλλά και Βρυξέλλες, Βαρσοβία, Βουκουρέστι και Σόφια.

* Βησσαρίωνος 1 & Ομήρου / 106 72 Αθήνα

Μάχοντας τον ΤΑΡ	1
Ορισμένες επισημάνσεις σχετικά με τον ΤΑΡ	3
Από την απέναντι πλευρά	11
Χαμογελώντας πονηρά...	23
Ποιός είναι ο σκοπός της ενέργειας;	25
Ο πόλεμος μέσα στο σπίτι μας	35
Κάποιες χρήσιμες διευθύνσεις	37

Ο Διαδριατικός Αγωγός φυσικού αερίου (ΤΑΡ) κατασκευάζεται για να μεταφέρει φυσικό αέριο από την Κασπία Θάλασσα στην Ευρώπη. Στην Ελλάδα ο αγωγός θα ξεκινάει από τους Κήπους, χωριό που βρίσκεται στα σύνορα με την Τουρκία (όπου θα συνδέεται με τον Αγωγό φυσικού αερίου Ανατολίας), από εκεί θα διασχίζει τη βόρεια Ελλάδα για 550 χιλιόμετρα ως την Αλβανία απ' όπου θα διασχίζει την Αδριατική θάλασσα για να φτάσει και πάλι στην ηπειρωτική χώρα, στο Salento της Ιταλίας.

Τα κείμενα που δημοσιεύονται εδώ γράφτηκαν στην Ιταλία, όπου διεξάγεται αγώνας ενάντια στο το σχέδιο αυτό της εξουσίας. Τα κείμενα μιλάνε για τα χαρακτηριστικά αυτού του σχεδίου και τους άμεσα υπεύθυνους, για την οικολογική καταστροφή και τη στρατιωτικοποίηση των περιοχών, αλλά και για τη συμβολική αξία αυτού του έργου για την οικονομία, το κράτος και την καταπίεση γενικότερα. Τα κείμενα επικεντρώνονται σε αυτό το συγκεκριμένο κομμάτι του συστήματος, πάντα έχοντας το νου στην ευρύτερη πραγματικότητα, το σύνολο της κυριαρχίας. Αυτά τα κείμενα δεν στοχεύουν παρά στην ενθάρρυνση όλων, οπουδήποτε ή με οποιουδήποτε και αν βρίσκονται, να σαμποτάρουν και να επιτεθούν σε αυτό το έργο, σε αυτούς που θα επωφεληθούν από αυτό και στο υπάρχον το οποίο θα εξυπηρετήσει.